

NOVA SERIJA
LASO
CIJENA 3 DIN BROJ 43

OSAMLJENI ŠERIF

WILLIAM O'CONNOR

OSAMLJENI ŠERIF

»Laso« Nova serija 1974.

Urednik: Ladislav Grakalić

Preveo: Dragutin Horvat

»Laso« — Izdavač OOUR izdavačke djelatnosti »Vjesnik«, Zagreb, Ljubice Gerovac 1 — V. d. glavnog i odgovornog urednika: Borivoj Jurković
— Tisak: OOUR novinsko-revijalna štamparija i OOUR TMG »Vjesnik«, Zagreb, Ljubice Gerovac 1 — Zagreb 1974.

Copyright (sva prava za Jugoslaviju): VJESNIKOVA PRESS AGENCIJA, Zagreb

Cijena 3 d. Za inozemstvo: DM 1,40; ASCH 8; SFRS 1,60; HFL 1,30.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/2 — 1973. od 28. XI 1973.

I

Jube Logan je netremice promatrao pušku u svojim rukama, a onda naglo zatvori zatvarač i pritisne kočnicu.

— Ne možeš zamjeriti ljudima što ne žele poći protiv Hooverove družbe — reče stari Bratford.

Jube Logan, mjesni šerif, gledao je zamišljeno kroz prozor, a onda polako, svrnu pogled na starca koji je stajao pored njega i pregledavao svoju dvocijevku.

— Što bi mi ti savjetovao, Wes? — upita. — Skoro će devet sati.

Starac se zamišljeno osmjehnuo. — Dulje ne možeš odgađati redovni obilazak, ali tko kaže da baš odmah moraš prijeći, u salun? Poštanska kočija tek što nije stigla. Pogledaj najprije tko je doputovao. Možda nam kočija istrese još kojeg takvog bandita.

— Misliš? Pa naš grad nije nimalo zanimljiv za njih! — Jube Logan se ugrizao za usnicu. — Da, to je istina, ali je istina i to da su ovdje dvojica iz Hooverove družbe.

Netko je zakucao na vrata.

— Naprijed! — vikne Jube.

Mjesni kovač uđe i oprezno zatvori za sobom vrata. Iz pogleda mu je izbijao strah.

— Što je? — upita Logan. — Jesu li razbojnici još uvijek u salunu?

— Zar si zaista toliko lud da ćeš ih uhapsiti? Kovač ga odmjeri pogledom.

— Nisam lud, ali sam ovdje šerif i moja je dužnost da se brinem o redu.

Kovač zamišljeno kimnu glavom i značajno pogleda starog Bratforda.

— Možda ti i uspije smiriti ovu dvojicu. A što će biti s gradom nakon toga, Jube? Ne misliš valjda da će se to Hooveru svidjeti?

— O tome ću razmišljati kad ih uhvatim.

— Nek' te đavo nosi, tvrdoglavče! — puhne bijesno kovač i okrene se prema Wesu Bratfordu. — A ti ćeš mu, naravno, pomoći u tome, ha?

— Da, pomoći ću mu — odvrać nervozno starac i mrko ga pogleda. — A ti nas samo zadržavaš.

— Upozorili smo vas! — Kovačev pogled lutao je neodlučno od starčevog do šerifovog lica. — Ne zaboravite da smo vas upozorili!

— Taj si trud mogao i uštedjeti — procijedi starac kroz zube. — Uzmi pušku iz ormara, ili odlazi!

Kovač je zanijemio i počeo se u neprilici okretati kao da nešto traži. Onda progovori:

— Zar doista nemaš drugog posla, Jube? Kladim se da će oni još prije mraka odjahati iz grada. Zar da zbog pola sata stavljaš život na kocku, Jube? Do vraga, misli na grad!

— Jesi li posve siguran da će otići? — upita podrugljivo šerif.

Kovač slegnu ramenima i raširi ruke.

— Ima li ovdje išta zanimljivog za takve ljude? Otići će, mi ćemo ih se riješiti, a Hoover će nas ostaviti na miru.

— Iz mnogo malih blagajni isto se tako može sakupiti gomila novca kao i iz jedne velike — progundā mrzovoljno Wes Bratford. — Možda je Hooverovoj družbi upravo ponestalo zaliha, a kad je tako, onda se ne obaziru ni na što.

— Brend je razgovarao s njima — odvrati kovač — i misli da nam neće ništa.

— Brend misli — Starac se prezirivo osmjehnuo. — Kao da bi mu te bitange objesile na nos svoje namjere i planove.

— Ma, slušaj me, Jube — Kovač je nervozno trljao dlanove. — Strpat ćeš te momke u zatvor. Dobro! I što će se dogoditi? Hoover neće tek tako dopustiti da mu ljudi sjede iza rešetaka i sav njegov bijes srušit će se na naše glave.

— Onda ćemo reći Edu Hooveru da ste svi bili protiv toga da se ti lopovi zatvore — dobaci zajedljivo stari Bratford.

Kovač mu uzvratī bijesnim pogledom.

— Natrpat ćete na vrat gradu te zločince. Vas dvojical!

Wes Bratford bijesno otvori vrata i zaurala:

— Prestani cviliti!

— Odgovarat ćete nam zbog toga — odvrati kovač hladno. Pogleda još jednom najprije starca, a zatim Jubea, okrene im leđa i bučno izađe iz ureda.

Kroz otvorena vrata začuo se štropot poštanske kočije. Wes Bratford pogleda na sat.

Točni su. Točno devet. Pogledajno, Jube!

Kotrljanje i štropot kotača i top-tanje konja ispunilo je zrak. Trenutak nakon toga kočija je projurila pokraj šerifovog ureda, obavijena oblakom prašine.

Začuli su se povici vozara koji je zaustavljao konje i struganje kočnice po željeznom okviru kotača.

Jube Logan kimne glavom starcu, čvrsto stegnu pušku i krene prema vratima. Sporim, pomalo umornim korakom, Wes krene za njim.

Zástali su na trijemu i pogledali preko ceste, prema salunu, gdje je već gorjelo svjetlo. O prečku pred lokalom još su uvijek bila privezana dva konja.

Jube se okrene i žurno pođe prema poštanskom uredu, pred kojim se zaustavila kočija. U zraku je još uvijek lebdjela prašina. Umorni konji nestrpljivo su frktali i kopitima kopali zemlju, dok ih je pogrbljeni starčić isprezao, psujući glasno hamove koje nije mogao razriješiti.

Jube i Wes priđu bliže. Vlasnik hotela i šef poštanske stanice i opet su se, po tko zna koji put, prepirali oko toga gdje se kočija treba zaustavljati; hotelijer Sam Baker zahti-

jevao je da kočija staje pred hotelom, kao što je to u svim gradovima, ali šef stanice nije se dao uvjeriti. On je obavljao istu dužnost još onda kada je poštanska stanica bila gotovo jedina zgrada u ovom kraju, kad grada gotovo još nije ni bilo. Tada su salun i hotel bili u istoj zgradi. Sada se to izmijenilo, ali na Bakerovo nezadovoljstvo stari poštanski službenik nije se ni malo izmijenio.

Jedan za drugim, putnici su izlazili iz kočije. Prvo se pojavila mlada djevojka, zatim postarija punačka žena. Za njima se više iskotrljao nego izišao debeli trgovački putnik. Vozari su upravo skidali njegove kovčege s krova kola.

Jube Logan i Wes Bratford se iznenada zaustave. Na vratima kočije pojavio se lik, koji im je obojici bio vrlo dobro poznat. Bio je to oblasni šerif.

Šef stanice i vlasnik hotela okrenuli su se prema njemu da ga pozdrave. Čovjek pođe prema njima, ali kada spazi Jubea i Wesa okrene se i požuri im u susret ispružene ruke.

— Zdravo, Jube! Baš mi je drago što te opet vidim! Wes, starino, još se uvijek nisi smirio?

Čvrsto je stegnuo ruku i jednom i drugom, a onda spazi puške u njihovim rukama i upitno ih pogleda.

— Nešto nije u redu?

Šef stanice i Sam Baker koji su prišli da bi se pozdravili s oblasnim šerifom, gledali su neprijateljski Logana.

— U gradu su dvojica Hooverovih momaka — objasni Jube. — Sjede u salunu. Htio sam samo vidjeti hoće li se pojaviti još koji od njih.

— Dvojica Hooverovih ...? Šerif ih zabezeknuto pogleda.

Šesteropreg novih, odmornih konja već je bio upregnut i kočija je bila spremna da nastavi put. Oblasni šerif potrči prema njoj i dovikne vozarima. — Skini moj kovčeg! Ostajem ovdje do jutro.

Jube i stari Wes se značajno pogledaju.

— Imam sobu za vas, šerife — reče Sam Baker. — Kad jutro pođete, povest ćete i te razbojнике, zar ne?

— Još ih nismo ni uhvatili — promrmlja šerif i pritegne opasač revolvera. Lice mu se odjednom uozbiljilo, a oči ispod gustih, smrknutih obrva gledale su prema salunu. — Hajdemo!

Jube i Wes pođu za njim, praćeni bijesnim pogledima šefa stanice i Sama Bakera, koji su zaboravili malopredašnju svađu. Bili su uvjereni da će vrlo brzo grad zadesiti veliko zlo.

Gotovo trkom, rame uz rame, šerif, Jube i Wes krenu ulicom.

— Zna li koji su to? — upita šerif.

— Fischer i mali Buck — odvrati Logan.

— Jeste li pogledali unaokolo?

— Još nismo — odgovori Jube.

Šerif zabrinuto kimne.

— Mrak se već uvelike spustio. — Morat ćeš sakupiti ljude, Jube. Još večeras...

— Nitko mu ovdje neće sjesti u sedlo kad se radi o Edu Hooveru — prekine ga Wes. — Ima već i suviše neprilika zbog toga što hoće uhapsiti Fischera i Bucka.

— Proklete plašljive budale! — opsuje šerif.

— To su njihovi konji. — Wes pokaže konje privezane pred salunom.

— Odvedi ih, Wes — reče šerif — a Jube i ja ćemo ući.

— Bolje bi bilo da ostanem na vratima — progundā starac.

Stigli su pred salun i zastali.

— Dobro Wes. — Šerif pogleda konje i kimne glavom. — Ostani uz vrata i dobro otvori oči.

Odlučnim korakom, jedan tik drugog, šerif i Jube pođu prema vratima i gotovo istodobno izvukli su revolvere. Udarcem noge šerif otvori vrata.

Fischer i Buck sjedili su za barom, a za stolom blizu njih dva mladića. Ugledavši šerifa i Jubea s uperenim revolverima skočili su kao opareni i stisnuli se uza zid. Brend, točitelj, naglo problijedi i uvuče glavu među ramena.

Fischer i Buck promatrali su sve to u velikom zrcalu nad barom, a onda se polako okrenu.

— Uhapšeni ste! — zagrmi šerifov glas.

Fischer i Buck se zbunjeno pogledaju. Ruke su im još uvijek bile spuštene niz tijelo, spremne da svakog trenutka potegnu revolvere.

Wes Bratford podigne staru dvocijevku.

— Pogledajte ovaj kalibar! — zaprijeti starac. — U svakoj je cijevi po jedan metak, a na ovoj udaljenosti ostavlja sasvim pristojnu rupu u trbuhu.

Fischer, viši i mršaviji od svog druga, osmjehnuo se, polako otkopčao opasač s revolverom i ispustio ga na pod. Buck je slijedio njegov primjer.

Šerif je zabrinuto pogledao Jubea, kao da je slutio da ih neprilike tek očekuju.

Loganu nije se svidio taj pogled. Namršten, pride baru, revolvera uperenog u zlikovce. Gurnuo je Fischera i Bucka u stranu i podigao njihove opasače.

— Hajde! Krenite!

Šerif i Wes stali su svaki s jedne strane vrata. Starac je mahnuo dvocijevkom.

— Izvolite! Soba vas čeka!

Fischer i Buck pogledali su jedan drugog, zlokobno se nacerili i polako krenuli prema vratima. Jube je išao tik iza njih. Na vratima je ponovo susreo šerifov zabrinuti pogled. Iako je već bilo kasno navečer, cijeli grad je bio na nogama; na putu do šerifovog ureda pratili su ih bijesni i neprijateljski pogledi.

U uredu, Jube ugura zatvorenike u ćeliju i zaključa za njima željezna vrata. Wes Bratford odloži pušku na stol i upali svjetiljku. Njegovo lice, prekriveno bezbrojnim borema, i čeličnosive oči odavali su umor. Većinu zubi bio je već izgubio i izgledao je uistinu star. Pa ipak, u njegovim kretnjama bilo je nečeg mačkastog, gipkog, što se od osobe njegovih godina ne bi očekivalo. Ovaj ured bio je godinama njegov drugi dom. Sada, kad ga je Logan smijenio na mjestu šerifa, starac je Jubeu prenosio svoje bogato iskustvo.

— Owene — reče starac i podozrivo pogleda oblasnog šerifa. — Što sve ovo znači? Kako to da si baš danas došao? Tu nešto nije u redu.

Jube Logan koji se nervozno igrao ključevima zatvorske ćelije, primijeti:

— Htio bih znati što Hooverovi ljudi ovdje traže.

Bratford potvrdno kimne i pogleda oblasnog šerifa.

— No, reci već jednom. Što se to događa?

— Ti zlikovci imaju tisuću i jedan razlog za dolazak ovamo — odgovori šerif. — Kladim se da i Hoover i ostatak družine švrljaju naokolo.

— Ali zašto, do vraga?! — prasne Jube Logan.

Oblasni šerif bio je visok, vrlo vitak četrdesetogodišnjak, malo pogrbljenog držanja, ali je, izgledalo kao da je sav građen od jednog jedinog nerva. Njegovi pokreti podsjećali su na pokrete Indijanca.

Tek je sada Jube primijetio da se šerif već nekoliko dana nije obrijao.

— Tisuću i jedan razlog?! — Bratford se osmjehnuo. — Što želiš time reći, Owene?

— Novac za rudnike na zapadu.

Jube i Wes su se zapanjeno pogledali, a Logan ponovi:

— Za rudnike na zapadu...

Šerif potvrdno kimne glavom, pripali cigaretu i objasni:

— Novac će sutra uveče proći ovuda, redovnom poštanskom kočijom.

— I? — Wes je bio nestrpljiv.

Šerif slegne ramenima i otpuhne dim cigarete prema stropu.

— Vlasti su vrlo zadovoljne što su se velike kompanije zainteresirale za ovo područje. To će pomoći razvoju privrede i privući ljude.

— I, kakve to veze ima s nama? — Jube Logan nije shvaćao.

— Naša je dužnost da osiguramo novac, i teško nama ako to ne uspijemo. Šerif iz Salide prati kočiju do klanca Monarch. Tamo ti, Jube, sa svojom grupom, preuzimaš pratnju i odgovaraš za tovar do stanice Western State, gdje će te smijeniti šerif Westmoore.

— U ovom gradu neće ni posljednja propalica htjeti poći sa mnom. — Jube skine šešir i baci ga na stol. — Pogotovo sada.

— Poznaješ li cestu kod Tomichi Creeka, Owene? — Wes se počeošao po glavi.

— Morate sakupiti ljude — odlučno odgovori oblasni šerif.

Bratford se kiselo nasmijao i zaniče glavom.

— Sada, kad smo ove dvije ptičice strpali iza brave, to sigurno nećemo uspjeti.

— E, pa zato su Hooverovi ljudi ovdje. — Jube zamišljeno kimne.

— Ako sakupiš dvadeset ljudi, sve će biti u redu — odgovori mu Owen. — U tom slučaju Ed Hoover neće imati nikakvih izgleda.

— Hoćeš li ti ove plašljivce uvjeriti u to? — upita Bratford zajedljivo.

— Izabran si s devedeset posto glasova — Šerif je gledao Jubea. — Nije li tako?

— Zato su ga sada i ostavili na cjedilu — upadne ogorčeno starac.

— Ne ovdje nitko neće htjeti poći sa mnom. — Logan odmahne glavom. — Trebao si prije doći, Owene... dok Hooverovi revolveraši nisu stigli u grad. Tada bih sakupio dovoljno ljudi, ali sada to više ne mogu. Tako je kako Wes kaže:

nitko neće htjeti poći. Starina dobro poznaje ovdašnje momke.

— Da, poznajem te malograđane — progundao je Wes.

Šerif ih je nekoliko trenutaka neodlučno promatrao, a onda reče:

— Dao sam riječ da ćemo to učiniti.

— Na mene možeš računati, Owene — Bratford je nervozno šetao uredom. — Ja sam uz tebe.

— Čim obavijestim Westmoorea, vratit ću se ovamo. — Ti si još mlad, Jube, pa je zacijelo zato Hoover odabrao dio puta na kojem ćeš ti pratiti novac.

Logan je zaista još bio vrlo mlad; bilo mu je dvadeset godina, ali je izgledao kao da mu je trideset. Kosa mu je na sljepoočnicama već počela sijediti a na licu preplanulom od sunca pojavile su se prve bore.

— Mogu li se pouzdati u tebe, Jube? — Oblasni šerif gledao ga je u oči.

— Nisi sam, Jube! — Stari ohrabrujuće namigne mladiću.

— Hvala, Wes!

— Poznaješ li Eda Hoovera? — upita šerif.

— Dovoljno dobro — odgovori Jube.

— On je prijateljevao s tvojim ocem, zar ne?

— Da! — promrmlja mladi šerif pa se zamišljeno zagleda kroz prozor u mrak.

— Ali to nije sve, Jube!

Jube se naglo okrenuo i srdito pogledao šerifa.

— Hajde, govorite kad već ne možete šutjeti!

Wesov pogled lutao je od jednog do drugog. Starac ništa nije shvaćao.

Oblasni šerif koji je do tog trenutka sjedio na rubu stola, naglo ustane.

— Ed Hoover je spasio život njegovu ocu. Zar to nisi znao?

— Owene, na što to ciljaš? — Wes ga zaprepasteno pogleda. — Jube je naš šerif i imamo povjerenja u njega!

Šerif ode do prozora i zastane iza Jubea. Mladić se polagano okrene i pogleda ga.

Šerif uzdahne i vrati se do stola. Onda reče:

— Ed Hoover je napustio Ann Noels. Jesi li to znao, Jube?

U žutom svjetlu petrolejske svjetiljke Jubeovo lice odjednom je izgledalo vrlo blijedo.

— Stare me priče ne uzbuđuju. Umiruje li vas to?

— Nije oženio Ann, Jube. Ostavio ju je na cjedilu.

— Čuo sam! Ne trebate mi to dva puta govoriti — uzviknu Jube, crven od bijesa.

— Ništa ne shvaćam, Owene. O čemu to pričaš? — umiješao se starac.

— Od samog početka, čim sam čuo za to — šerif gurne šešir na zatiļak — bio sam uvjeren da će Ed Hoover, ako sazna za novac, pokušati napad u ovom kraju. I, eto, saznao je i odabrao mjesto. Ne mislite, valjda, da je to učinio zbog nepreglednog terena kod Tomichi Creeka.

— Ali to je ludost! — promuća Bratford.

Prodorni šerifov pogled kao da je želio probosti Jubeovo lice.

— Ako sada skineš šerifsku zvijezdu, nitko od nas neće ti zamjeriti, za nas ćeš ostati onaj stari...

— Ni govora! — Jubeov glas bio je ledeno miran.

— Već sam ti rekao da moraš skupiti nekoliko ljudi. — Šerifovo lice ozari osmijeh. — Dobro znaš gdje da ih tražiš. Bit ću u hotelu. Imaš dovoljno vremena o svemu dobro promisliti. Sutra ujutro krećem dalje i vraćam se tek kasno poslije podne.

— Do vraga, ništa ne shvaćam! — gundao je nezadovoljno starac.

— Drago mi je što si ovdje, Wes. — Owen se prijateljski osmjehnulo. — Neka ti Jube da zvijezdu, tako da imaš puno ovlaštenje. Vidjet ćemo se kasnije!

Još je jednom pogledao Logana a onda žustrim korakom izašao iz ureda.

Jube je dugo nepomično stajao i gledao za njim. Kad se naposljetku okrenuo, prišao je pisaćem stolu u uglu, otvorio ladicu i izvadio zvijezdu šerifovog pomoćnika.

— Evo, Wes!

— Owen je mislio da ti je potreban netko tko će paziti na tebe — promrmlja nezadovoljno starac — a takva dužnost mi se ne sviđa, momče! Što se, zapravo, događa? Što ste tako tajanstveni?

— Potreban mi je prijatelj, Wes. — Jube ga zdvojno pogleda. — Pravi, pouzdani prijatelj, Wes!

— Ne shvaćam! — Starac priđe stolu i uzme zvijezdu. — Ed Hoover nikada nije dolazio u blizinu našeg grada.

— Ni mi, Logani, nismo oduvijek u ovom kraju.

Bratford pričvrsti zvijezdu na stari, zamašćeni, kožnati kaput. Iako je to bila samo zvijezda pomoćnika, Wesu nije bilo ni najmanje neobično što je vidi na svojim grudima; davno prije nego što se Jube i rodio on je nosio takvu zvijezdu, koju je poslije zamijenio zvijezdom šerifa.

— Tko je Ann Noels? — Upitno se zagledao u mladića. — Ti si puno premlad da bi mogao biti suparnik Edu Hooveru. Mislim... razumiješ što mislim...

— Majka mi je umrla dok sam bio sasvim malen, a otac je oduvijek znao što su to čast i poštenje. Oženio bi Ann Noels da se Ed Hoover nije umiješao između njih.

Starac zaklima glavom. Polako mu je postajalo shvatljivije što je posrijedi.

— I sada?

Jube mu priđe i stavi ruke na ramena.

— Ti si uistinu divan čovjek, Wes!

— Vjerojatno zato što ne prekapam po tuđim stvarima i sudbinama. — Starac se kiselo nasmiješio. — Nikada nisam imao za to smisla.

— Sve ću ti ispričati — reče mladić i uzme vinčesterku sa stola.

— Kamo ćeš? K ocu?

Jube potvrdno kimne.

— Valjda ne sam!

— Ostat ćeš u uredu?

— Naravno! Ali, ne bi trebao ići sam. Owen pretpostavlja da se Hoover povezao s tvojim ocem. Bojiš se da bi Hoover mogao utjecati na njega?

— Cijeli dan me to muči. — Jube se igrao zatvaračem puške.

— Čuvaj se! I dobro otvori oči!
Jube kimnu glavom i iziđe na stražnja vrata. U konjušnici, njegov

je konj tiho zarzao, jer je prepoznao korake. Nakon nekoliko trenuta Jube je već bio u sedlu.

II

Vjetar je promijenio smjer i nosio dim u lice ljudima koji su sjedili oko vatre. Ustali su i malo se odmaknuli.

U mraku ispod borova zakrijesi žar cigarete. Crvena točka se pomakne prema vatri, a zatim se u sjaju vatre pojavio čovjek.

— Skoro će deset sati, Ed — reče. — Gdje li su samo tako dugo. A Jeromeu ni traga ni glasa.

Ljudi oko vatre okrenuli su se prema Edu Hooveru, koji je sjedio malo podalje od vatre, na prevaljenom deblu. Bio je to visok, krupno građen četrdesetogodišnjak. Naizgled je još uvijek bio muškarac u naponu snage, no otkako mu se počeo kvariti vid, sve se više ponašao kao čangrizav starac.

U sjaju vatre njegove su crne oči blistale kao dvije žeravice, ali je odgovorio vrlo ravnodušno. — Vрати se na svoje mjesto, Pitt!

Pitt se okrenuo i nestao u tamnoj sjeni borova. Ljudi su primijetili da je nakon nekoliko trenutaka bacio cigaretu, koju tek što je bio zapalio, a časak iza toga ponovo se približio vatri. Iz daljine se jasno čuo topot konja.

— Tko je to? — Hoover ustane.

— Vjerojatno Jerome — odgovori Pitt. — Samo je jedan jahač.

— Ugasite vatru i osedlajte konja — zapovijedi Hoover.

Ljudi su ustali i krenuli da urade što je zapovijedio. U hipu je vatra bila ugašena, a ljudi spremni za pokret. U to se jahač, pojavio na proplanku.

Bio je to Jerome, visok i suh, njav ne baš dobar strijelac, ali pouzdan i povjerljiv momak. Hoover mu je uvijek povjeravao posebne zadatke.

Dojahao je do drugova, koji su stajali pored ugašene vatre, sjahao i pogledom potražio Eda. Iako je bilo mračno, odmah ga je spazio i požurio prema njemu. Ostali krenuše za njim.

— Ako mi kažeš da Fischer i Buck sjede u salunu i plju, ubit ću te! — dočeka ga Hoover ledenim glasom.

— Fisher i Buck sjede u zatvoru, Ede — odvrati Jerome zadihan.

Za trenutak je zavladao muk, a onda Jerome objasni:

— U gradu je oblasni šerif. On, Logan i neki starac izvukli su ih iz saluna i odveli.

— Je li Ann stigla večernjom kočijom?

— To ne znam. — Fischer i Buck su, čini se zaboravili što si im naredio. Uhapsili su ih nakon dolaska kočije. U salunu! Da su bili na ulici, vidjeli bi tu trojicu prije nego što su ih šćepali. Tako sam barem čuo.

— Dobre mi vijesti donosiš — Hoover ogorčeno pljune.

— Žao mi je Ede.

— Te budale ne samo da su zaboravile moje zapovijedi, već i to da je u pitanju sto tisuća dolara. No, sami su krivi što im se dogodilo. Dajte mi konja!

— Hoćemo li ih izvući? — upita Jerome.

— Ne! Što se mene tiče, mogu tamo sjediti do smrti.

— Ali, Buck poznaje mnogo voza-
ra — primijeti Jerome.

— To kao da mu je udarilo u glavu — odgovori Hoover suho, pođe prema čovjeku koji je držao uzde njegovog konja i elastičnim se skokom baci u sedlo.

Podbo je konja, a ostali su slijedili njegov primjer. Ubrzo su prešli u kas.

Krenuše uzbrdo i stignu do kraja šume. Pred njima je travom obrasla ravan, na kraju koje se nazirala usamljena kućica. Ed Hoover zaustavi konja i pozove Jeromea.

Momak, koji je jahao među posljednjima, na začelju kolone, ošine svog vranca i u času se stvori porred Hoovera.

— Loganov ranč? — upita.

— Da — odvrati Hoover.

— Što ako je Ann već tamo?

— Naći ću neku ispriku — odgovori Ed samouvjeren.

— Branit će se, pogotovo ako je saznala da je Loganov sin postao šerif u gradu.

— Pričaš gluposti. Ne vjerujem da postoji ijedan čovjek u okrugu od petsto milja koji se ne bi plašio mojih prijetnji. — Hoover se okrene u sedlu. — Simone, čekat ćete

nas ovdje, na rubu šume! Konji neka ostanu osedlani!

— Dobro, gazdo!

Hooverove usnice nervozno su se trzale. Nakon kratkog oklijevanja potjera konja, a Jerome krene za njim.

Kad su se približili, mladić primijeti da je Loganovo imanje u prilično jednom stanju. Kuća je bila sagrađena još u doba ratova s Indijancima. Kroz prozore, uske poput puškarnica, probijali su traci svjetlosti. Kad su prišli na nekih desetak metara, zaustavi ih povik.

— Stoj! Tko je?

— Ed Hoover s prijateljem — dovikne Hoover i tiho se nasmije.

Nekoliko trenutaka vladala je tišina. Nedvojbeno, Sam Logan je bio iznenađen takvim posjetom. A onda se u mraku pred kućom pomaknula jedna prilika.

— Nisam se nadao da ćeš se ikada više pojaviti — reče Logan iznenađeno i zaustavi se pred Edom.

— Smijemo li sjahati? — upita Hoover.

— Zašto si došao? — Logan je bio nepovjerljiv. — Želiš li nešto, ili si samo na prolazu?

— Što bi ti bilo draže?

— Ni jedno. Najradije bih da te više nikada ne vidim.

— Uvijek si bio iskren. — Hoover se zlobno nasmijao.

— Uvjeren sam da se ni ti nisi promijenio.

— Ovo je Jerome, prijatelj.

— Uđite — reče Logan i pođe prema kući. — Lijevo od vrata su alke. Tamo privežite konje.

Hoover i Jerome su sjahali i povele konje prema kući. Sam je otvorio vrata i široki trak svjetlosti obasja

oboju. Hoover je oklijevajući zastao i obazreo se.

— Radije bih da konji ne ostanu ovdje.

— Možeš ih ostaviti iza kuće, uz ogradu — odvrati Logan. — Onaj tko dolazi sa zapadne strane, iz grada, neće ih vidjeti.

Hoover pruži uzde svog konja Jeromeu i pođe za Loganom u kuću.

Unutrašnjost kuće, od dvije prostorije bila je skromno uređena. Jedino što je bilo od neke vrijednosti bili su indijanski čilimi, kojima su bili prekriveni pod i zidovi.

Dok je Hoover razgledavao kuću, Logan ga je podozrivo promatrao. Naposljetku Ed privuče stolicu stolu od grubo tesanih dasaka i sjedne.

— Udobno je, moram priznati.

— Da, u pravu si. — Sam sjedne pored njega. — Mnogo je udobnije ovdje negdje u sedlu, s nebom nad glavom umjesto krova.

— Pa ipak još uvijek nije dovoljno udobno za jednu ženu. — Hoover se podrugljivo nasmije.

— Ne želim s tobom o tome razgovarati. — Sam ga je neprijateljski gledao.

U tom trenutku ušao je Jerome i rekao:

— Vani je sve mirno.

— Sjedite — ponudi mu Logan. — Posjetitelji ovdje nisu česti.

Jerome je sjeo na klupu uz zid i skinuo šešir, pa upitno pogleda Hoovera.

Logan, koji je primijetio taj pogled, upita:

— Što te nosi ovamo, Ede? — Nemoj okolišati, znaš da to nikad nisam volio.

— Ann je na putu k tebi. — Hoover reče i zavalio se u stolicu.

Logan problijedi. Ustane i počne nervozno šetati. Sam je bio istih godina kao i Ed, ali je djelovao mnogo svježije i mlađe. Kosa mu je bila već gotovo potpuno sijeda, ali to je vrlo dobro pristajalo njegovu licu. Ljudi su često vjerovali da su Sam i njegov sin braća.

Samove ruke nervozno su se grčile. Čitavo tijelo mu je drhtalo, a oči su mu gorjele.

— Zar mi ne vjeruješ? — reče Hoover otežući. — Već tri godine te traži. Kad sam saznao gdje si, poslao sam Jeromea do nje da je obavijesti. Vjerovao sam da će već biti ovdje.

Logan je netremice gledao Hooverovo lice. Nije mogao doći do riječi.

— Prebrzo si otišao sa sinom, Same — nastavi Hoover. — Ženi treba prilično vremena dok se odluči.

Sam pođe prema Edu, stisnutih šaka.

— Što hoćeš od mene? — prosihtao je. — Istinu na sunce! Gdje je Ann? Što je s njom? O čemu to govoriš?

— Čim je saznala gdje si, pokupila je stvari i krenula. — Hoover se smješкао. — Nije baš imala previše sreće, znaš li? A i ja se nisam mogao smiriti! Nisam se mogao brinuti za nju. Je li tako, Jerome?

— Da, tako je — potvrdi mladić.

— Je li to istina? — Logan se okrene prema njemu.

— Bili smo uvjereni da je već ovdje — odgovori Jerome.

Sam se ponovo okrene prema Edu i zagleda mu se u lice. — Ede, ja... — promućao je. — I došao si samo da mi to kažeš?

— Naravno da nisam. Sjedni!

Logan pogleda jednoga, zatim drugoga, ali kako su ga oni šutke promatrali, sjedne i upitno pogleda Hoovera.

— Ovo sve za nju ne znači ništa. — Ed zaokruži rukom pokazujući kuću. — Priznaj to! Siguran sam da će biti razočarana. Tako su živjeli graničari.

Logan proguta slinu i pogleda oko sebe kao da prvi puta vidi svoju kuću.

— Trebat će ti novaca — reče Hoover.

— Imam nešto malo.

— Ali ne i dovoljno. Trebao si s malim doći k meni. To bi bilo mnogo razumnije.

Sam se namršti. Njegov pogled izražavao je nepovjerenje. Odjednom su mu dušu obuzele nejasne slutnje.

— Da budem kratak i jasan — odlučno će Hoover. — Predlažem ti posao.

Rančerovo se lice natmurilo kao nebo pred oluju. U tome je, dakle, stvar.

— Ne želim s tobom sklapati nikakav posao, Ede! Ne želim niti čuti!

— Moraš učiniti nešto za mene, Same! Ne možeš mi to odbiti.

— Mislim da smo nas dvojica već davno poravnali račune. — Pogled mu je bio mrk i neprijateljski. Da nije bilo Hoovera, on bi još uvijek živio tamo gore... s Ann i Jubeom.

— Da, naši su računi podmireni. Izvukao sam te ispod stabala u ri-

jeci i spasio od utapljanja. Za ono drugo mi je uistinu žao.

— Ne možeš čovjeku spasiti život, a poslije toga mu ga upropastiti — prosikće razdraženo Logan. — A baš to si učinio kad si pokušao... To što mi se Ann sada želi vratiti, samo dokazuje sve to!

— Rekao sam ti da mi je žao!

— To me se nimalo ne tiče!

Hoover značajno pogleda Jeromea a onda se okrene Samu i nastavi:

— Sutra ovuda prolazi sto tisuća dolara. Najvjerojatnije, neće ići putem kojim redovito ide poštanska kočija. Tvoj mali vodi pratnju. Nemam dovoljno ljudi da nadgledam sve prolaze. Namjeravao sam ti ponuditi deset tisuća dolara. To bi ti u sadašnjoj situaciji mnogo pomoglo.

Sam Logan stajao je nad njim nijem od bijesa.

— Ni mrtav! — procijedio je naposljetku kroz zube. — Ni mrtav to neću učiniti.

— Nemaš izbora, Sam. — Hoover ga je mirno promatrao. — Jedino što trebaš učiniti jest da nagovoriš sina neka te posluša. Kako ćeš to učiniti, sasvim mi je svejedno. Sutra u podne dojaviti ćeš mi kojim će putem uputiti pošiljku, Pogledaj dobro Jeromea. Sutra u podne srest ćeš ga u gradu i sve mu točno ispričati.

— Ne!

— Ann Noels još uvijek nije ovdje. — Hooverov pogled bio je tvrd poput čelika.

— Ubit ću te! — zasikće Logan.

— Ali prije toga dobro promisli o svemu. Ponajviše o Anninoj sudbini.

— Nevjerujem ti ni jednu jedinu riječ! Ni jednu! Sve su to gole laži. Ann može biti svugdje samo ne na putu ovamo. Slagao si me. Sada mi je jasno.

— Ann dolazi ovamo — javi se Jerome. — Dajem vam riječ.

— Riječ razbojnika! — prijezirno odgovori rančer. — Natrpat ću vam sina na vrat. Njega i zakon!

— Učinit ćeš sve prije nego to — odgovori Hoover. — Razmisli o onim godinama koje smo proveli zajedno, a i o tome da bi već odavno bio mrtav da te ova ruka nije izvukla — Hoover potegne rukav kaputa i pokaže snažnu, maljama pokrivenu podlakticu punu ožiljaka. — Evo! Zar si zaboravio?

— Ne i ne! — Logan uzmakne. — Što god bilo, ovo neću učiniti. Možeš od mene zahtijevati što god hoćeš, ali ovo neću učiniti. Nemaš pravo to tražiti od mene.

— Misli na Ann i na to da ti je sada prijeko potrebno tih deset tisuća dolara.

— Ne mogu to učiniti svom djetetu, Ede!

— Cijena ti je poznata. Ann! Razgovaraj sa sinom. Ne moraš mene spomenuti nijednom riječju. Što te to stoji?

— Što me stoji? Prokleto mnogo! Moj je sin pošten čovjek i ponosim se njime. Neću ga slomiti. Pogotovu ne zbog tebe! Ubij me, ali to ne mogu učiniti!

Hoover ga je zapanjeno gledao. Odjednom ustane, i to tako naglo da je stolica pala na pod. Prišao je prozoru i okrenuo leđa Loganu.

— Hajde, Jerome, reci mu sve! — dovikne preko ramena. Sam je gledao za njim. Uzbuđen, nije ništa pri-

mijetio i sada je razmišljao što je to Ed primijetio i što tako pažljivo promatra.

— Što mi god učinio — uskliknu odlučno — nećeš me pridobiti. Neću to učiniti!

— Učinit ćete to, Logane — začuo se Jeromeov glas. — jer ne možete birati. Ed Hoover vam je to već rekao. Ako ne pristanete, ili nas pokušate prevariti, s vama je gotovo. A isto će biti i s vašim sinom i Ann.

Sam se naglo okrenuo prema Jeromeu, tako naglo da je mladić refleksno pošao rukom prema revolveru, ali je zastao u posljednjem trenutku. Ond~~le~~ Sam pogleda prema Hooveru, koji je sada stajao leđima oslonjen na zid pored prozora i gledao pored Logana u prazno. Čelo mu je bilo pokriveno kapljicama znoja.

— Čuo si me, Same! — prošapće prijetećim glasom.

— Gdje je Ann? — upita Sam beznadnim glasom. — Što ste joj učinili?

— Tek ćemo učiniti — odgovori Jerome oštro. — I ne samo njoj nego i tebi i sinu.

— Da! Svima! — ponovi Hoover — Svima troje! — promrmlja za sebe, pride stolu i ponovo sjedne.

— Neka te vrag nosi! — uzviknu bijesno Logan.

Vođa zlikovaca podigne glavu. Odjednom je izgledao umoran i iscrpljen. Takav je bio i njegov osmijeh. Krajem marame, koju je nosio oko vrata, obriše oznojeno lice i tihim glasom progovori:

— Znaš dobro da sam spreman na sve, Same. Vjerojatno si čuo što se o meni priča posljednjih godina.

A kada je u pitanju sto tisuća dolara, ne znam za šahu. Uvjeravam te, Same, da se ne šalim!

— Odlazi! Ne želim te nikada više vidjeti! — uzvikne Logan i rukom pokaže prema vratima.

Hoover ustane. Lice mu je i opet bilo grubo... lice koje je Jerome dobro poznao, lice njegovog gazde, čovjeka koji nije trpio da mu itko protivurječi.

— O tebi ovisi hoćemo li se ponovo vidjeti ili ne. — A sutra ćeš se s Jeromeom u podne naći u gradu.

Logan bijesno stisnu šake. Za trenutak u kući je zavladala tišina. Čulo se samo teško disanje trojice muškaraca. A onda se izvana začuo topot konja.

Sva trojica iznenađeno su podigla glave. Jerome je stao iza vrata i izvukao revolver.

— Tko je to? — upita nervozno. — Tko bi to mogao biti? — Pogled mu je odavao strah.

— Jube, moj sin — odgovori mirno Logan. — To je sigurno on. Idite!

— Jerome! Konji! — uzvikne Hoover.

— Iza kuće su. Ako dolazi iz grada, ne može ih vidjeti.

— Odlazite! — ponovi nervozno Logan.

Ed Hoover izvuče revolver i nategne kokot.

— Mislim da bi bilo bolje da krenemo — Jerome pogleda Hoovera u oči. Nikako nije želio da dođe do pucnjave. — Vidjet ću se s Loganom sutra u podne u gradu.

— Ne! Idi u drugu sobu i pazi! Ja ću ostati ovdje sa Samom.

— Odmah će te prepoznati. — Logan je bio izbezumljen od bijesa.

— Za tobom je raspisana potjernica. Tko te uhvati dobit će veliku nagradu. Odlazi! Ne diraj mi sina!

Jerome je neodlučno stajao po srijedi sobe.

— Hajde! — odlučno naredi Hoover, a Jerome se okrene i polako ode u drugu sobu. Odjednom se više nije osjećao siguran u toj kući.

— Odmah će te prepoznati! — uzvikne Sam.

Jerome je nestao u drugoj sobi, a Hoover je mirno stao pored stola, ponovo ovladavši sobom.

— Ne mogu zamisliti da ćeš skrštenih ruku gledati kako ti sin hapsi čovjeka koji ti je spasio život. — Hoover ispitivački pogleda Logana.

— Odlazite — prošapće Logan. — Sutra u podne možemo o svemu razgovarati.

— Eh, tako daleko, još nismo stigli. — Ed se zajedljivo nasmije. — Nisam mislio da bi Jube mogao doći ovamo, no kad je već ovdje, raščistit ćemo neke pojmove. Naravno, ako je to uopće on.

Topot je postajao sve glasniji a onda umuknu. Jahač je bio pred kućom.

— Izađi i pozdravi ga! — Hoover mahne revolverom. — Ali, ostan! ispred vrata!

Samu nije preostajalo drugo nego da posluša, pa teškim korakom krene prema vratima. Tamo zastane i osvrne se.

Edov revolver bio je uperen u njegovu glavu.

— Požalit ćeš to, Ede! — promrm-lja Sam.

Zlikovac mahnu revolverom i povuče se malo unazad.

Nekoliko trenutaka Sam je neodlučno stajao pred vratima, a onda odlučno uhvati kvaku i širom ih otvori.

— Jube, jesi li to ti? — upita s praga.

— Hej! — začuo se mladićev glas. — Ja sam. I jako mi se žuri. Sam si?

— Zašto pitaš?

Otac je izbjegavao odgovor, a sin se otužno nasmiješi i reče:

— Kad ti ispričam novosti nećeš se više čuditi što sam te to upitao.

Otac se pomakne u stranu i sin uđe u kuću. Nije još bio pravo ni ušao kad je ugledao Hoovera. Stao je kao ukopan i zagledao se u revolver u njegovoj ruci.

— Što to znači, oče? Što hoće od tebe?

Sam je šutio. Odmaknuo se od vrata izbjegavajući sinov pogled.

— Dakle, u pitanju je sto tisuća dolara, zar ne? — Jubeova se ruka polagano spuštala prema drški revolvera.

Hoover se ledeno osmjehnulo.

— Vi mora da ste ljudi — reče mu Jube čvrstim glasom. — Ako vas ja sada ne uhvatim, za pola sata bit će vam za petama najjača potjera koja je ikada gonila neku družbu zlikovaca.

— Pazi, sine, nije sam — opomenega Sam.

— Zatvori vrata! — zapovijedi Hoover mladiću.

Jube spusti ruku s revolvera i zatvori vrata za sobom, pa reče:

— Nemate ni najmanje izgleda da ovdje uspijete. Znam da ste gotovo izgubili ruku kad ste spasavali mog oca i to vam nikada neću zaboraviti, ali od nas zauzvrat možete

tražiti samo nešto slično tome. Mi Logani vam nećemo pomoći da se domognete tog novca. Bit će bolje da odete.

— Jerome! — vikne Hoover.

Vrata druge sobe se otvore i mladić izađe. Cijev njegovog revolvera istog je časa bila uperena u mladog šerifa, ali ovaj se nadmoćno osmjehnu i reče:

— Možete nas raznijeti na komande, ali nećete ništa izmijeniti. Za vas situacija neće biti nimalo bolja.

— Razgovarali smo s tvojim ocem — odvratila Hoover. — U boljem smo položaju nego što i slutiš. I tvoj otac to dobro zna, mladiću. Same, objasni toj usijanoj glavi što smo razgovarali!

Rančer zaniječe glavom.

— Tebe se to ništa ne tiče, Jube. Ovo o čemu priča stvar je samo nas dvojice. I neka sam proklet, sine, ako ćeš ti platiti cijenu...

Jerome prekine Sama snažnim udarcem u želudac. U istom trenutku Jube pokuša skočiti na njega, ali je Jerome bio brži. Uzmaknuo je u stranu i zabio mu cijev revolvera u leđa.

— Polako, momče! — prosiktao je. — Ne zaboravi da smo mi uvijek tamo gdje treba. Možemo se pojaviti kad nas najmanje očekuju. Ed Hoover stiže svuda i nikada ne zaboravlja one koji mu se pokušaju suprotstaviti. Gdje trebamo čekati kočiju s novcem? Odgovori! Tvoj će otac dobiti od toga deset tisuća. Odgovori! Učini to zbog njega! Mi nismo ni sitničavi ni nezahvalni. Mislim da ti je to poznato.

— Rekao sam vam već da odete! — viknu šerif. — Krajnji vam čas.

— Suviše si hrabar, momče! — Hoover polako krene prema Jubeu, prijetjećeg izraza lica. — I suviše sebičan! Nisi samo ti u pitanju. U tvojim je rukama sudbina tvog oca i sudbina Ann Noels. A kada čovjek mora odlučivati o sudbini drugih ljudi, mora biti razuman i oprezan, a ne smije glumiti heroja. Možda si za neke stvari još premlad. Otac bi ti mogao sasvim sigurno mnogo toga objasniti. Mislim da si došao u pravi čas.

— Da, drago mi je što je ovdje, Ede. — Sam bijesno odmahne glavom. — Možda ne bih izdržao da Jube nije ovdje i odao vam nešto samo da bih spasio svoju kožu. No, sada to više ne mogu. I to mi je drago!

— Nikada nisi bio naročito jak, Same. — Hoover se zlokobno smijuljio. — ali nećeš se tek tako izvući. Jube se mora odlučiti, ali sve ostalo je tvoj problem i želim da mu to kažeš!

Jube je zbunjeno gledao čas jednog, čas drugog. Osjećao je kako mu se krv penje u glavu.

— Što je s Ann Noels? — upita.

— Na putu je ovamo — odgovori Hoover, vraćajući revolver u korice. — Moji će je ljudi uhvatiti. Rekao sam ti da moraš odlučiti i o njezinoj sudbini.

— Pa vi ste voljeli tu ženu — reče Jube zapanjeno.

— Ja? Ne! — odmahnuo je Hoover glavom. — Tvoj otac! A sada Ann dolazi k njemu.

Rančer je teško disao. Ruke su mu drhtale od srdžbe.

— Gnjusno je to što radiš, Ede! — promrmrljao je.

Hoover i Jerome povukli su se prema vratima. Mladić je još uvijek držao revolver uperen u šerifa.

— U pitanju je sto tisuća dolara — reče Hoover. — Sastat ćemo se sutra u podne u gradu! Nije riječ samo o Ann nego i o vama dvojici. Nisi dovoljno jak da zaštitiš još i njih, Jube!

Jube zausti da odgovori, ali su zlikovci već izašli. Nekoliko sekundi zatim čuo se topot konja kako se gubi u daljini.

— Ne obaziri se ni na šta — pokušao otac ohrabriti sina. — Odjaši u grad, skupi potjeru i kreni za njim.

— Lako je to reći. — Jube se gorako osmjehnulo.

— Kad bih samo znao što je s Ann i da li Ed govori istinu.

— Siguran sam da bih je prepoznao da je stigla večernjom kočijom. — Mladić slegne ramenima. — A večeras sam posebno pažljivo pogledao sve putnike koji su stigli.

— Što čekaš? Pođi i sakupi ljude! Veliku potjeru. Hoover i njegova družba mora da su vrlo blizu.

— Zaboravljaš da imamo posla s Hooverom. Sve je uzalud. Ni jedan jedini čovjek iz grada neće poći sa mnom. Ni jedan!

— Moramo nešto poduzeti, sine! Ann je u opasnosti! Te zvijeri... Znam što su kadri učiniti.

Jube priđe prozoru i zagleda se u noć. Vani je bilo mračno kao u rogu.

— Zar ti ta žena toliko znači? — upita, još uvijek ocu okrenut leđima.

Sam je oklijevao s odgovorom. Prišao je Jubeu i promatrao ga nekoliko trenutaka, a onda reče:

— Ti to nećeš razumjeti, sine. Ne očekujem da me shvatiš. Nisam se nadao da će Hoover biti takav podlac i tako me ucijeniti.

— Dakle, voliš je? I uvijek si je volio?

— Da, Jube! — Rančer zamišljeno kimne glavom. — Vrlo rano sam ostao sam. Ti to nećeš moći...

— Shvaćam, oče, shvaćam — prekine ga mladić.

— I, što ćemo? Hooverove prijetnje nisu samo prazne riječi.

— Moram što prije naći Ann, a onda oboje morate otići odavde. — odlučno će Jube. — I to još noćas!

— Već je noć, a tko zna je li istina da je Ann ovdje. Možda živi daleko odavde, a Hoover nas želi obmanuti i pridobiti za svoje planove.

— A što ako govori istinu?

— Onda je na nama red, Jube! — Otac je zabrinuto gledao sina.

— Borit ćemo se?

— Da, hoćemo.

— Ipak te dobro poznajem. — Mladić se osmijehnuo. — Hvala ti što mi pomažeš sada kad mi je najteže.

— Nikada nisam izbjegavao neprilike.

— Ann još nije stigla. — Uhapsio sam dvojicu Hooverovih momaka. Vjerojatno su nju čekali.

Sam zapanjeno pogleda sina, a ovaj potvrdno kimne.

— Da, to nisi mogao znati, ali to dokazuje da Hoover ne blefira.

— Sve ću... ja ću to sam urediti! — Samov je glas bio vrlo odlučan. — Ti si šerif i moraš se brinuti samo o svom poslu.

— Ni za što drugo i ne brinem.

— A ovo je samo moj problem.

— Bolje je da se ne mičeš odavde, oče. Poći ću u susret jutarnjoj kočiji.

— I Hoover će to učiniti.

— Znam.

— Ali, on je u prednosti!

— Ti ćeš ostati na ranču, oče! Čim Ann bude na sigurnom, doći ću po tebe!

— Ne, poći ću s tobom, sine!

— Ako se mimoidemo s Ann, to će samo sve zamrsiti.

— Moramo računati na sve!

— Ali to se ne slaže s tvojim planovima! Ja se o Ann mogu brinuti samo do određenog trenutka, a dalje to moram prepustiti tebi. Nisam sam, ne trebaš brinuti. Oblasni šerif je u gradu.

— Ne poznaš Hooverove ljude. — Logan je bio silno zabrinut. — To je družba hulja i revolveraša, sposobna za sve. Ima među njima takvih koji mogu triput pogoditi predmet bačen u zrak prije nego što padne na zemlju, ili takvih tragača koje ni Indijanc ne bi mogao prevariti.

Jube navuče šešir čvršće na glavu.

— Vidjet ćemo se najkasnije oko podne, ali vjerujem da ću ti već rano u zoru moći nešto javiti.

Izašao je, a malo zatim Sam začu je topot njegovog konja kako se udaljuje. Neodlučno je koračao sobom. Obuzelo ga je očajanje. Što je s Ann? To ga je pitanje izbezumljivalo. Nikada je nije zaboravio, neprekidno je razmišljao o njoj. Nakon što je Jube otišao u grad i postao šerif, a on ostao sam, čežnja za njom postajala je svakim danom

sve veća. Ali, samo razmišljanje nije ničemu koristilo, a da nešto poduzme nije imao dovoljno snage.

To saznanje ga je ubolo u srce. Zastao je pred zidom na kojem je visjela njegova vinčesterka. Ruke su mu se nervozno grčile. Mora nešto učiniti. Sada ili nikada! Nesvjestan onoga što čini, skine pušku, na brzinu skupi stvari koje bi mu mogle trebati na putu, opase revolver, zgrabi sedlo i požuri iz kuće.

Kočija u ponoć stiže u Welsh Butte, mislio je. Tamo putnici noće i u zoru kreću dalje. Taj dio ceste je

dobar i putovanje brzo. Svakih deset milja vožari su se zaustavljali i mijenjali zapregu. Točno u deset ujutro kočija je stizala u Sargent. No, Ann neće stići u Sargent ako je među putnicima u Welsh Butteu.

Nakon što je osedlao konja, vratio se u kuću, ugasio vatru u peći i svjetiljku. Na vratima je načas zastao, a onda požuri prema konju, skoči u sedlo i potjera životinju u najbrži trk.

Znao je da mora prestići one koji su već prije njega krenuli istim putem.

III

Noć je bila tamna, bez zvijezda. Ed Hoover je stajao po strani i promatrao svoje ljude, sakupljene oko vatre. Svi su napeto iščekivali što će reći.

— Nakon napada na kočiju zanimam samo Ann Noels — reče vođa. — Za novčanike i dragocjenosti ostalih putnika ovaj puta nemamo vremena. Jasno?

Svi su šutke kimnuli.

— Pred nama je vrlo dug put — nastavi Hoover — pa se pobrinite da vam konji budu spremni. Uskoro krećemo. Jerome, ugasi vatru!

Svi su odmah ustali. U pitanju je sto tisuća dolara. No, bez obzira na to, Ed Hoover nikada nije dva puta ponavljao zapovijed.

Odjednom, usred žustrog pripremanja, svi su zastali. Noćnu tišinu prekinuo je topot konjskih kopita. Hoover potrči u susret konjaniku, a Jerome ga je pratio u stopu. Bio je to Simon, bivši konjički oficir, koji

je nakon jedne partije karata ubio čovjeka i morao pobjeći iz vojske.

Zaustavio je konja, skočio na zemlju i uzviknuo:

— Kočija, Edel Kočija!

Hoover pogleda u daljinu. Već se počelo daniti, ali je još uvijek bilo pretamno da bi se primijetio oblak prašine koji je pratio kočiju.

Simon pogleda u istom smjeru i ispruži ruku.

— Sada bi trebali biti negdje tamo, iza one crne uzvisine, tamo lijevo... lijevo od...

— Vidim — prekine ga Ed. — Voze s upaljenim svjetiljkama. Sve dok ne izađe sunce. Točno prema propisima. — Zlobno se nasmijao i okrenuo prema Jeromeu. — Sve sam još jednom proračunao, Jerome. Ann mora biti u toj kočiji, na onu prije nikako nije mogla stići.

— Vrijeme je, Ede — odgovori mladić. — Prije nego je Logani ne vide, neće nam vjerovati.

— Za najmanje četiri sata uvjerit ćemo Sama Logana da se nismo šalili, a tada će shvatiti što mora učiniti — reče hladno Hoover, pa se okrene prema Simonu i upita: — Je li tamo prijeko sve u redu?

Simon sliježe ramenima.

— Sve što sam mogao utvrditi jest da u ovom kraju ima vrlo mnogo bjelorepih jelena.

— Na konje! — zapovijedi Hoover.

U hipu su svi bili u sedlima. Hoover ih povede prema cesti niz brežuljak na kojem su se bili ulogorili. Kad su stigli do stare vojničke ceste, sunce je već bilo izašlo. U daljini, nekih dvije milje ispred njih, nazirala se poštanska cesta; poput beskrajne sive zmiје vijugala je između brežuljaka, uspinjući se sve više i više, da bi na kraju nestala visoko između stijena. Uz desnu stranu ceste, na jednakoj udaljenosti jedan od drugog, bili su telegrafski stupovi. Žica između njih blistala je pod zrakama jutarnjeg sunca.

Hooverov konj je nestrpljivo kopao nogom. U jednom trenutku lijeva mu je noga upala u krtičnjak i konj uplašeno zafrkće.

— Hej! — uzvikne Hoover i čvršće pritegne uzde.

Kad je opet pogledao prema crnoj uzvisini u daljini, ugleda jedva vidljiv oblačić prašine, koji se malo zatim izgubio.

— Sada su ušli u šumu — uzviknu uzbuđeno Simon. — Pazite! Tamo naprijed! Evo ih, izlaze iz šume!

Svi su gledali prema šumarku iz kojeg je cesta izlazila na preglednu, široku visoravan. Sada se kočija posve dobro vidjela, ali nakon neko-

liko trenutaka ponovo je nestala iz vida iza prvog oštrog zavoja.

A da nije izrečena ni riječ zapovijedi, svi su izvukli puške iz navlaka na sedlu. Hoover se okrene i vikne.

— Simone! Pittel! Jesse, i ti!... Naprijed, na drugu stranu!

Gotovo u hipu trojica su već bili na cesti, prešli na drugu stranu i nestali u šumarku pored nje.

Vjetar je promijenio smjer i donio zvukove kočije, koja je punom brzinom jurila cestom. Hooverovi momci se uznemire... čak su i konji počeli nervozno njištati... samo je Ed mirno sjedio u sedlu.

Kočija se približavala brzo, možda i prebrzo. Vozar je dobro znao svoj zanat, inače se ne bi usudio tjerati konje takvim vratolomnim tempom. Tko zna koliko se puta već bio provezao istim putem. Zaprega je izjurila iz jednog zavoja, malo se zaniјela i uletjela u slijedeći zavoj. Za trenutak zacvili ručna kočnica. Vozar je pritegnuo uzde i u slijedećem trenu ih opet otpustio. Kamenje i prašina letjeli su ispod kotača na sve strane.

— Kako luduju ti divljaci, samo da bi stigli točno po redu vožnje. — Jerome je klimao glavom. — Prije ili kasnije i ovaj će slomiti vrat, kao i toliki prije njega. Kakva ludost!

— Odvažan momak — Hoover se tiho cerekao. — Sviđa mi se!

— Putnici zacijelo ne — dobaci netko.

— Dosta brbljanja! — Hoover se okrene.

Mjesto na kojem su stajali bilo je odlično odabrano. Vozar nije imao nikakve izgleda da pobjegne.

Tutanj kopita i kotača bio je već sasvim blizu. Svi Hooverovi ljudi napeto su promatrali njegovu uzdignutu desnicu. Još jednom je procijenio udaljenost, a onda naglo spusti ruku i podbode konja. Skupina se razvila u liniju i zatvorila čitavu širinu ceste ispred kočije.

Hoover je primijetio kako su vozar i njegov pomoćnik razrogačili oči. Bili su to ljudi koji su dobro poznavali svoj posao i koji su znali što ih očekuje.

Vozar ustane sa sjedala i svom snagom pritegne uzde. Brzo je pogledao oko sebe, a kad je vidio da napadači... koji su sada jahali uz bok kočije... usporavaju, otpusti uzde i uz divlji krik ošinu konje.

Šestoropreg pojuri kao pomahnitao.

Vozarev pomoćnik dograbi vinčesterku i popne se na krov kočije, legne i počne pucati.

Hoover potjera konja u stranu, izvan oblaka prašine, i izvuče revolver. Onda se okrene u sedlu i bijesno prekune. Svi njegovi ljudi jahali su iza kočije, ni jednom nije uspjelo da natjera konja u dovoljno brzi trk. Hoover opali prvi hitac u zrak, a drugi prema krovu kočije. Hitac odjekne i čovjek, a za njima i puška, nestanu u oblaku prašine iza kočije koja se počela ljuljati. Jerome i Simon jahali su sada već usporado s prvim parom konja, svaki s jedne strane. U slijedećem trenutku nagnuli su se u sedlima i zgrabili za uzde.

Hoover je jahao tik uz posljednji, treći par konja, ali kroz prašinu nije mogao mnogo vidjeti, pa uspori. Sada je jahao uz vrata kočije. Pored prozora uspio je nazrijeti lice

stare žene, koja ga je izbezumljeno gledala. Kada je Pittova puška opalila, starica uplašeno vrisne i povuče se od prozora. Hooverovi su ljudi natjerali zapregu da siđe s ceste, pa je on morao zaustaviti konja da ga kočija ne bi stjerala u grmlje.

Vozar se naposljetku predao. Ispustio je uzde i podigao ruke. Zaprega je stala, a vjetar je ubrzo raznio prašinu.

Hoover obiđe kočiju i naglim pokretom potegne kvaku na vratima. Starica i blijedi debeli muškarac, koji je sjedio pored nje, gledali su ga izbezumljeni od straha.

Hoover se ukoči. Odjednom osjeti težinu u želucu. Naglo se okrenuo i susreo Jeromeov zapanjeni pogled.

— Što? Nema je? — upita mlađić. — Ne! — uzvikne bijesno i zalupi vratima. — Nema je!

Posve slučajno, Hoover pogleda prema krovu kočije i iznenađeno se trgne. Među prtljagom je primijetio kožnu kutiju za šešire. Još jednom se sagne i pogleda u unutrašnjost kočije, a onda se vrati do vozara, silno bjesan.

— Gdje je žena kojoj pripada ova kutija za šešir!? — uzvikne razdraženo, gledajući vozara.

Čovjek spusti ruke i pogleda prema napadačima koji su napeto iščekivali njegov odgovor.

— Kutija za šešir? — ponovi kao da ne shvaća, iako mu je istog časa sve postalo jasno. Razbojnici nisu napali da bi ih opljačkali... ovoga puta iznimno nisu. — To je kutija gospođice Noels! — odgovori polako. — Zaboravili smo je skinuti.

— Gdje je? — Hoover pritjera konja bliže kočiji. — Trebala je putovati do Sargenta!

— Da, kupila je kartu do Sargenta, ali kad smo noćas stigli u Welsh Butte, gospođica se predomisli.

— Što to znači? — zaurla Hoover izvan sebe od bijesa.

— Šerif Velsh Buttea je odveo gospođicu Noels u hotel, a malo kasnije došao je njegov pomoćnik i odnio njezinu prtljagu. Rekao je samo da gospođica neće nastaviti put.

Izgledalo je kao da će Hoover prasnuti od srdžbe. Bijesno je zabio mamuze konju u slabine, tako da se životinja propela i zanjistala.

— Vozi! — zaurla. — Vozi dalje, vrag te odnio!

Vozar ga je pogledao ništa ne shvaćajući, ali onda brzo zgrabi uzde i iz sve snage ošine konje, kao da se bojao da će se Hoover u posljednji čas predomisliti.

Zlikovci su netremice gledali za kočijom, sve dok nije nestala iza prve okuke.

Prvi se javio Jerome, koji je podigao glavu, zagledao se u telegrafske žice pored ceste i bijesno promrm-ljao:

— Nasamarili su nas, Ede! Prokletnici! Upotrijebili su ove žice, lukavci!

— Do vraga, takvi izumi — uzvikne Pitt i pljune prema telegrafskom stupu.

Ed Hoover je zurio pred sebe u prazno. Shvatio je da je izigran, ali od bijesa nije mogao govoriti.

— Moramo se ukloniti s ceste — dobaci Jerome. — Još bi nam samo trebalo da na kraju uletimo u klopu. Najbolje bi bilo da se prišuljamo mladom Loganu iza leđa.

— Upravo to ćemo učiniti! — promrmlja Hoover i hladno odmjeri ljude. — Pogriješili smo što to nis-

mo učinili još noćas. E, platit će mi za to Sam Logan!

— Čini mi se da se na Ann ni najmanje ne obazirete — primijeti Jerome — a tako nismo planirali.

— Ne brbljaj gluposti — obrecnu se Hoover. — Svo vrijeme mislim samo o njoj. Pitt, kreni s još dvojicom prema Loganovu ranču. Zgrabite Sama i dovedite ga u Tomich Creek. Požurite!

Pitt domahne dvojici drugova i nakon nekoliko minuta već su nestali s vidika. Hoover se okrene prema ostalima i reče:

— Mi ćemo po Ann Noels u Welsh Butte, što brže možemo!

— Gubimo i suviše vremena — prigovori Jerome.

— Ne mislim tako lako ispustiti sto tisuća dolara iz ruku — odbrusi Hoover. — Ako uhvatimo Ann i Sama, Jube će doći sam, nećemo ga morati ni tražiti.

Hoover okrene konja prema Welsh Butteu i natjera ga u galop. Uz tiho mrmljanje ostali krenu za njim.

* * *

Jube Logan šetao je nervozno po uredu. Wes Bratford motrio je neko vrijeme mladića, a onda ustane sa stolice uz peć, priđe mu i reče:

— Smiri se, Jube. Dobri živci su ono što ti je sada najpotrebnije.

— Dobri živci! — Nasmijao se gorko.

— Ann Noels još nije mogla ni stići. — Wes je pogledao na džepni sat. — Šerif ju je sigurno morao dosta uvjeravati da je odvrati od putovanja. Iz brzjava nije baš mnogo saznao.

— Nadajmo se da je oblasni šerif stigao. Ipak sam trebao poći sam.

— Smiri se, do vraga! — progundao starac.

— Nemam mnogo vremena. Prije zalaska sunca moram biti na klanecu.

— Poći ćemo zajedno.

— Ne, ti moraš ostati ovdje, barem dok se šerif vrati s nekoliko ljudi.

— Ova dvojica u zatvoru nisu važna. Čim Ann Noels stigne, bit ćemo u prednosti. A i na klanecu ćemo biti prije tih zlikovaca, ako oni uopće nešto znaju o tome. Možeš se osloniti na mene. Poznajem svaku stazu na milje unaokolo. Na Tomichi Creeku bit će malo teže, ali ako počnemo onako kao što sam ti rekao, tražit će nas svuda samo ne tamo gdje ćemo biti.

— Najprije moramo otpremiti Ann Noels i oca na sigurno mjesto.

— U tom trenutku začuli su se pred stražnjim vratima koraci, a odmah zatim netko je zakucao na vrata. Jube namigne Wesu i izvuče revolver. Pričekao je da starac uzme svoju dvocijevku, a onda priđe vratima i povuče zasun.

— Naprijed — uzvikne i zakloni se iza vrata.

Vrata se otvore i uđe svijetlokosi mladić.

— Zdravo, šerife! — reče, iznenađeno gledajući revolver u Jubeovoj ruci.

— Warrene! — usklikne Wes Bratford i spusti dvocijevku. — Clint Warren iz Welsh Buttea. Do vraga, zar je moguće da ste već stigli?

— Da, ovdje smo. — Clint Warren se nasmijao. — Kola su u po-

krajnjoj ulici. Gospođica Noles je prilično nestrpljiva. Razljutila se što smo je prisilili da izađe iz kočije i pođe s nama. Ni šerif je nije mogao umiriti.

Jube spremi revolver u korice i priđe mladiću.

— Jeste li usput čuli išta o Hooverovoj družbi? — upitao je.

— Nismo. — Warren zaniječe glavom. — Niti smo ih čuli, niti vidjeli. Išli smo prijekim putem, pored ranča Whitewater. S laganim kolima, kakva su naša, nije bilo ni najmanje ugodno, ali nas Hoover tamo nije mogao očekivati.

Jube se okrene prema Wesu.

— Odvest ću Ann k ocu i on će se dalje pobrinuti za nju. Reci oblasnom šerifu neka krene prema Tomichi Creeku i tamo me čeka. Pobrini se da uz kočiju budu barem dva pratioca. To će Hoovera zadržati neko vrijeme. Putovat ću cijelu noć i vjerujem da ćemo se u zoru sresti u Tomichi Creeku.

— Ova dva lopova u zatvoru nisu više opasni. — Starac ga je neodlučno gledao. — Čak ako ih pustimo i nakon sat vremena.

— Srest ćemo se u Tomichi Creeku — odgovori Jube oštro i iziđe iz ureda.

Clint Warren krene za njim. Prošli su kroz dvorište i ušli u pokrajnju ulicu.

— Vi ćete kolima dalje — reče Warren. — Šerif Owen rekao mi je da ću ovdje dobiti konja. Nekako moram natrag u Welsh Butte!

— Bratford će vam dati konja. Pođite samo k njemu.

Laka, zeleno obojena kočija stajala je u sjeni trijema uz rub ceste. Jubea je samo zanimao konj. War-

ren je, vjerojatno, primijetio njegov ispitivački pogled, jer se tiho nasmi-
jao i objasnio:

— Najbolje što imamo. Nije osobi-
to brz, ali je stabilan na nogama, a
u planinama i po mraku to će biti
vrlo važno. Ne izgleda baš lijepo,
ali se vere poput koze.

Kočija je bila otvorena i samo
jednim dijelom natkrivena platne-
nim krovom protiv kiše. Jube je pri-
mijetio Ann Noels tek kad je prišao
sasvim blizu. Osmjehnula se i mah-
nula rukom. Bila je lijepa... Jube se
toga dobro sjećao... ali ga je njezin
mladenački izgled iznenadio, a po-
gled crnih očiju posve ga je zbunio.

Clint Warren se nasmiješio. —
Šerif Sargenta... Gospođica Ann
Noels! — upozna ih Warren. — Še-
rif će vam sve objasniti, gospođo! —
Zdravo! — promrmlja zbunjeno
Jube i dodirne prstom rub šešira. —
Nismo se vidjeli već cijelu vječnost.

Uzalud je na ženskom licu poku-
šavao pronaći tragove koje je vrije-
me ostavilo. Zaboga, pomislio je za-
panjeno, pa ona ne izgleda mnogo
starija od mene.

— Jube! — Ann se osmijehnula.
— Postao si pravi muškarac.

Warren se glasno zacerekao. Jube
se iznervirano okrenuo, ali ih Clint
na brzinu pozdravi i udalji se.

Jube se popne u kola i prihvati
uzde.

— Sve je to malo čudno — reče
Ann. Šerif mi je ispričao mnogo
toga, ali nisam sve shvatila. Zašto
bi Ed Hoover svom prijatelju učinio
takvo što.

Mladi šerif potjera konja. Ubrzo
su izišli iz grada. Put, tvrd i ravan,
vodio je kroz šumu. Jube otpusti
uzde i konj krene laganim kasom.

— Je li daleko od Samova ranča?
— upita Ann.

— Ne suviše. Jube se okrene i
nasmiješi se suputnici.

— Je li ti što pričao o meni? —
Žena obori pogled. — Mislim, ona-
ko...

— Znam samo da neprekidno mi-
sli na vas, Ann.

— Ann! — Nasmijala se. — Da,
sada to dobro zvuči, ali prije sam
se uvijek ljutila kad si me tako
zvao.

— A kako da vas zovem? — Mla-
dić je gledao pred sebe.

— Nisam te htjela povrijediti,
Jube! — nježno ga je primila za
ruku.

Mladić podigne bič i ošine konja.

— Očev ranč je iza ovog brijega.
Mjesto je mirno, ali je vrlo lijepo.
Čovjek se ugodno osjeća.

— Kako je Sam? — prošaptala
je. — Je li se mnogo izmijenio?

— Ne, nimalo... barem za mene
ne.

— Da — uzdahnula je — neki lju-
di kao da ne mogu ostariti.

Osjećao je da Ann traži njegov
pogled, ali je nije želio pogledati.
Do vraga s njom, pomisli, sada još
očekuje da joj laskam. Okrenuo se
naglo i pogledao je pravo u oči.

— Živi gore posve sam — reče
mirno. — I kad sam još bio s njim,
bio je sam.

Pokušala je izbjeći njegov pogled.

Kao dijete, Jube je nije volio, a
sada osjeti kako se u njemu ponovo
budi antipatija. No, želio je da zbog
oca bude pošten prema njoj. Nekoli-
ko puta je htio zaustaviti konja, ali
nije mogao. Nije to bio nemir, koji
ga je tjerao naprijed. Osjećao se
neugodno.

Šutke su prolazili šumom. Jedini zvuk bili su udarci kopita po kamenitom putu. Mirisale su smrekove iglice. Povremeno vjetar bi donosio Jubeu miris Annina parfema, vrlo jak miris, od kojeg mu je bilo još neugodnije.

Ann ga je skrivečki promatrala, a on je to osjećao. Ženin pogled pekao je mladićevo lice poput žeravice.

Put se počeo strmo penjati i Jube uspori konja. Bio je zadovoljan tim neuglednim ždrecem. Konj nikada ne može prevariti čovjeka... odmah se vidi kakav je konj. Ako se čovjek u to razumije, nikad mu neće moći podvaliti lošeg konja. A sa ženama nikada nije znao na čemu je; uvijek su tajanstvene, uvijek nešto skrivaju.

— Nije bila samo moja krivnja — reče Ann kao da je čitala njegove misli.

— Što to? — pogleda je Jube ne shvaćajući.

— Ono što se dogodilo.

— To me se ni najmanje ne tiče! — odsiječe mladić. — Pokušajte to razjasniti s mojim ocem. Ako ostanete s njim, ja vam neću smetati. Otići ću i živjeti svoj život.

— Reci mu to, Jube. O tome mnogo toga ovisi.

— On to zna.

Zašutjela je i Jube je krišom pogleda. Ukočeno je gledala pred sebe. Kao da je u jednom trenu naglo ostarila. Izgledala je gotovo isto toliko stara koliko i njegov otac. Pa ipak, ništa od njene ljepote nije nestalo. Sažalio se nad njom. Na njenom licu, s kojeg je nestao

osmijeh, pojavile su se bore, što ih je usjekao život pun patnji. To lice odavalo je čežnju za mirnim, za sređenim životom.

— Nadam se da ćete biti sretni s ocem — reče. — I nadam se da će se i on smiriti. Moj otac je dobar čovjek, Ann. Znam to. I imam povjerenja u vas.

— Nikada neću zaboraviti ove riječi, Jube. — Stavila je ruku na njegovo rame. — Često sam u životu počinjala iz početka, ali nikada s toliko nade kao ovaj put.

Bilo je već podne i zraci sunca prodirali su kroz granje, ostavljajući svijetle mrlje na putu. Za trenutak Jube je zaboravio sve brige koje su ga mučile, ali njegov oprez ni za časak nije popuštao, iako je izgledalo kao da nezainteresirano gleda pred sebe.

Kad su kola izišla iz šume, Jube ošine konja. Ann je zaklopila oči i prepustila se svježem planinskom povjetarcu, koji je tako ugodno hladio njezine užarene obraze.

— Nikada u životu nisam imala sreće — reče odjednom — ali osjećam da će sada naposljetku sve biti u redu.

— Sigurno — promrsi Jube i pogleda uokolo. Još su bili vrlo daleko od cilja, ali nije htio Ann prekidati u njezinim maštanjima o sretnijem, mirnijem životu.

S glavnog puta Jube skrene na zapuštenu cestu što je vodila do očeva ranča.

Sunce je već bilo u zenitu, pa mora požuriti ako želi prije mraka stići do klanca Monarch i preuzeti pratnju pošiljke.

— Čekamo ovdje kao budale, a Samu Loganu ni traga ni glasa — Pitt ogorčeno pljune i sjedne na rub bunara. Horace! Pogledaj ima li u toj jednoj kući što za piće. Danas je sunce tako jako, da bih se najradije zavalio u kađu punu piva!

Horace ga mrko pogleda i krene prema kući.

— Tih sto tisuća dolara još su jako daleko od naših džepova — zagunđa Dick. — Tko zna je li to ono pravo. Ed je mogao izmisliti i nešto bolje. Imam osjećaj da će nam taj novac izmaći ispred nosa, a da nećemo moći baš ništa učiniti.

— Prestani kukati! — obrecne se Pitt.

— To proketo stajanje i iščekivanje! — mrmljao je Dick. — Skoro će podne. Nismo se dočepali Logana, a tko zna da li je Ed uhvatio tu ženu. Krenimo! Ovdje nemamo više što čekati. Logan bit će u gradu. Na ovom glupom ranču možemo posivjeti od čekanja prije nego se itko pojavi.

Pitt je upravo bio izvukao vrećicu s duhanom i htio smotati cigaretu, ali se iznenada trgnuo.

— Hej, pogledajte! Tamo prijeko! Netko dolazi.

Dick se okrene i pogleda u označenom smjeru. Na rubu šume nazirao se oblak prašine, koji se brzo micao.

— Kola ili grupa jahača — reče zabrinuto.

— Hajdemo! Pitt ustane i spremi pribor za pušenje u džep. — Čak ako je to i Sam Logan, očigledno nije sam.

— Horace! — zaurla Dick.

Vrata na kući se širom otvore i Horace istetura napolje. Očito, u kući je našao alkohol. Kad ja primijeti oblak prašine na rubu šume, zatečeno stane i zlokobno se naceri.

Druga dvojica pojure prema njemu.

— Hajde, krećemo! — vikne Dick. — Vrag zna tko to dolazi.

— To su samo kola — odgovori mirno Horace. — Sakrijte konje iza kuće. Ti, Dick, ostani kod konja, ja ću biti kod obora, a Pitt neka ostane pored kuće!

Dick potrči do bunara, uhvati uzde konjâ i odvuče konje u šumarak iza kuće. Pitt i Horace pažljivo su motrili kola u daljini.

— Može ih biti najviše dvoje — promrmlja Horace. — A jedan od njih je sigurno Logan. Ako je, može se odmah okrenuti i vratiti.

Pitt se zlokobno naceri i podigne pušku, koja je stajala naslonjena na zid kuće.

— Eh, priredit ćemo mu lijep doček. Hajde, otiđi iza kuće. Ostani tamo dok ne vidimo na čemu smo. Razgovarat ću s njima tako glasno da me možeš čuti.

Horace kimne, izvuče revolver i osvrne se. I Pitt i konji bili su dobro sakriveni. A onda još jednom pogleda prema kolima, koja su upravo izlazila iz posljednjeg zavoja. Zraka sunca pala je pod platneni krov kola i Pitt razrogači oči. U kolima je bila samo žena. Tome se nije nadao.

Polako krene prema zaprezi Horace, koji je stajao u zaklonu, naha-

nuo mu je rukom neka ostane gdje jest, ali Pitt produži.

Kola su već bila posve blizu. Pitt čvršće stegne pušku i krene naprijed, ali nakon nekoliko koraka zastane kao oparen.

— Ann Noels! — promrmlja. — Neka me vrag odnese!

I žena je njega prepoznala. Trgnula je uzde i kola su naglo stala. Pogled joj je bio pun zaprepaštenja.

— Sam Logan nije kod kuće, gospodo! — Pitt se prostački nacerio. — pa možete nama praviti društvo. I mi ga očekujemo.

Ann ispusti uzde iz ruku i klone u sjedalo.

Pitt priđe kolima i pruži joj ruku.

— Smijem li moliti, madam? — Usta su mu još uvijek bila iskrivljena u zlokoban osmijeh.

Annin pogled odavao je istodobno strah i bijes. Naglo se trgnula, udarila ga po ruci i zgrabila uzde.

— Hej! — uzviknu Pitt i zgrabi konja za naglavak. Lice mu se zacrvenilo od srdžbe.

— *Horace, dođi ovamo! Pogledaj tko je došao u posjet! — uzvikne. Istrgnuo je uzde iz ženinih ruku i okrenuo se prema kući, gdje se Horace bio sakrio. Ali, njegov drug se nije pojavljivao.

Pittov se pogled smrknuo. Ispustio je uzde i još čvršće pritegao pušku. Ni Dick se nije pojavljivao. Pitt osjeti kako mu hladni trnci prolaze ledima.

— Ako je ovo klopka, Ann, teško vama! — promrsio je kroz zube.

Jube je primijetio kako se muškarac pored kola okreće i gleda u smjeru gdje se on nalazio. Prišuljao

se momku ispred sebe i snažno ga udario drškom revolvera po glavi. Ovaj šutke klone na zemlju. Tri konja pored njega nepomično su stajala. Mladi šerif izvuče revolver iz zlikovčeve ruke i zavitla ga u guštik. Jedan od konja podigne glavu i pogleda prema njemu.

Jube je ubrzano disao; morao je trčati koliko je brže mogao da stigne prije kola i s lica mu se cijedio znoj. Pogleda prema kući; negdje tamo morao se kriti treći. Međutim, tamo je bilo sasvim mirno. Zato polako otpuže uz ogradu iza kuće prema drvarnici.

Ni ovdje nikoga! A tim je postupkom izgubio iz vidokruga i onog pored kola. Odšuljao se dalje, do obora za ovce. Sada je opet mogao vidjeti onog kraj kola. Momak se udaljio nekoliko koraka, dozivao nekog Dicka i pri tome gledao prema konjima.

Jube nategne kokot revolvera i pritaji se uz ogradu obora. Trećega odmetnika još uvijek nije bilo. Na posljétku onaj pored kola podigne pušku i krene prema mjestu gdje su stajali konji.

— Stoj! Ne miči se! — dovikne Jube, ali nije izašao iz zaklona. Muškarac se ukočio i izbezumljeno gledao, ali samo načas. Već slijedeće sekunde bacio se na zemlju i podigao pušku. Jube primijeti kako su mu oči zasjale od bijesa i znao je da ne smije oklijevati. Tu je još i onaj treći, koji se još uvijek nije javio.

Podigao je revolver i opalio. Metak prozuji pored Pittove glave i zari se u zemlju.

— Baci puškul — drekne Jube.

Zlikovac se otkotrlja u stranu. Ponovno se začu pucanj. Metak se zabije u ogradu, na metar od Jubea.

Šerif nanišani i ponovno opali. Metak je Pitta pogodio u ruku. Kriknuo je od bola i ispustio pušku.

— Jube! — krikne odjednom Ann.

Jurnula je s kola, ali je mladić već čuo šušanj iza leđa i hitro se okrenuo.

Prekasno! Pred sobom je ugledao divlje iscereno lice i dvije ruke, koje su držale visoko podignutu toljagu. Pokušao je pritisnuti obarač, ali napadač je bio brži. Toljaga zazviždi zrakom i zabije se u Jubeovo rame. Mladić se zaljulja i padne na koljena, a revolver klizne iz ruke koja je beživotno visjela.

Protivnik ispusti toljagu, koja je bila debela poput dvije ljudske ruke i mogla zadati smrtni udarac, i baci se na Logana.

Jube pokuša izmaknuti u stranu i uhvatiti napadača za opasač, ali ovaj je bio brži i njegove ogromne šake stegnule su se oko šerifova vrata. Krajnjim naporom Jube savi je noge i odgurne ga u stranu. Međutim, napadač nije popuštao i obojica su se otkotrljala prema kolima, nalik na golemo klupko u kojem se nije moglo razabrati tko daje a tko prima udarce. Čulo se samo stenjanje i dahtanje.

Jubeu je ipak do svijesti doprlo jedno: mora izdržati... mora savladati zlikovca. To mu je naposljetku uspjelo tik do nogu konja. Jube je znao da mora pobijediti ako želi da u ovom kraju zavlada mir.

I jedan i drugi ustanu. Jube stisnu zube i svom snagom se baci na

protivnika. Iznenada odmetnik zakoluta očima i klonu na zemlju. Pokušao je, na sve četiri, otpuzati do kola.

Bio je gotov, ali je i Jube bio naizmak snaga. Sagnute glave teturao je za zločincem, spreman da mu zada novi udarac. Koljena su mu bila meka i izgledalo je kao da će se svakog trenutka srušiti.

Krajnjim naporom, odmetnik se uhvatio za kotač kola i pokušao ustati.

Jube je čekao. Sve u njemu bilo je gluho i prazno. Grudi su mu se ubrzano nadimale, a pred očima mu se maglilo. U toj magli uspio je nazrijeti da protivnik ponovo kreće prema njemu. Obuzeo ga je strah, jer je znao da više nema snage ni da podigne onu zdravu ruku. Polako je počeo uzmicati.

Odjednom više nije vidio nikog pred sobom. S mukom je sagnuo glavu i pogledao pred sebe. Protivnik je ležao nepomično na metar od njegovih nogu, licem okrenutim prema zemlji.

Nikad u životu Jube se nije osjećao tako jadno i umorno kao tog trenutka. Ann se iznenada stvorila pored njega i na njezinom licu čitao je u isto vrijeme i užas i sažaljenje.

Oteturao je prema bunaru, gotovo slijep od bolova. No, oprez mu je nalagao da pogleda što je s ostalom dvojicom. Jedva je uspio primijetiti da onaj pored konja još uvijek nepomično leži, a onaj pored vrata kleči i drži se za ruku. Onda je posrnuo prema valovu pored bunara, srušio preko ruba i glavu zagunjurio u vodu. Osjećao je da ga hvata nesvjestica. Skupio je snagu i teš-

kom mukom izvukao glavu iz vode. Obrisao je lice rukavom kaputa i naslonio se leđima na valov dok mu se nije povratio dah. Ipak, ni jednog trenutka nije prestao motriti što se događa oko njega.

— Otac ti nije ovdje, Jube! — Ann mu je prišla.

S naporom se zagledao prema kući, a onda mu pogled skrene prema nadstrešnici, gdje je otac ostavljao konja. Iako je od bolova i iscrpljenosti jedva mogao vidjeti do tamo, razabrao je da očevog dorata nema.

Okrenuo se i još jednom zagnjurio glavu u valov. Sada mu je već bilo bolje. Okrenuo se i pošao prema drvarnici, podigao revolver koji mu je tamo ostao, otpuhao s njega prašinu i spremio ga u korice. Šešir mu je ležao nekoliko koraka dalje. Podigao ga je, očistio rukavom i stavio na glavu, pa prišao ranjenom odmetniku i upitao:

— Gdje je Hoover?

— Moram do liječnika. To je sve što znam — odgovorio je drsko.

Kutovi Jubeovih usana nervozno su se trzali. Kipio je od bijesa.

— Čekali su tvog oca — začuje Annin glas iza leđa. — Baš on mi je to rekao.

Jube se okrene i uđe u kuću. Trenutak kasnije pojavi se s komadom platna. Zavije ranjeniku ruku i podigne njegovu vinčesterku, koja je ležala malo dalje.

— Dodite, Ann! Moramo dalje!

Slijedila ga je šutke i krišom promatrala pogledom punim sažaljenja. Izgledao je vrlo jadno. Obje usnice bile su mu natečene... to je i sam osjećao... a najvjerojatnije je imao masnice oko oba oka. Pa, ipak

Anin pogled ulijevao mu je povjerenje u vlastitu snagu.

Skupila je haljinu i uspela se u kola. Dodao joj je odmetnikovu vinčesterku i s mukom se uzverao na sjedalo pored nje.

— Sada shvaćate zašto sam pošao ispred vas. Zato vas ni ne mogu ostaviti ovdje — reče i prihvati uzde neozlijeđenom rukom. — Ovi su čekali mog oca. Hoover i ostali, vjerojatno, tragaju za vama, ali neće dugo potrajati pa će i oni stići ovaмо.

Htio je još nešto reći, ali ga Ann prekine.

— Daj da ti pogledam ruku.

Raskopčala mu je kaput i košulju i opipala ranjeno mjesto. Ključna kost nije bila slomljena, ali je rana na ramenu bila povelika. Izvadila je iz torbice bočicu s alkoholom i zavoj. Oprala mu je ranu i zavila je, brzo i spretno.

Jube je okrenuo kola i potjerao konja, promrmrljavši:

— Negdje ćemo već pronaći oca. Nije on baš tako naivan da bi ovaj družbi sam uletio u ruke.

Te riječi trebale su zvučati uvjerljivo i ohrabriti Ann, ali onako, kako su izrečene... preko natečenih usana... nisu uvjerile ni njega samog. Da prikrije nezadovoljstvo, ošinio je konja i natjerao ga u galop.

Nakon kratkog vremena skrenuli su s ceste i pošli uskim usjekom prema klancu Monarch. Sunce je već bilo prilično nisko. Nije im više preostajalo mnogo vremena.

Sam Logan zaustavi dorata i polako sjaše, pogleda uprtog u skupinu jahača koja se nazirala na obzorju. Potražio je najprije sklonište za

konja, a onda skinuo pušku sa sedla i kleknuo iza stijene, odakle je mogao dobro motriti cestu koja je prolazila dolinom, desetak metara ispod njega.

Prilike na obzorju jahale su vrlo brzo, ali je Sam imao dovoljno vremena da se pripremi. Pažljivo je pogledao cestu i promislio kad će opaliti prvi hitac. Vjerovao je da se Hoover uspio dočepati Ann u Welsh Butteu.

Pri pomisli da Ann sada jaše s njima, obuzelo ga je ogorčenje. Još uvijek se potajno nadao da će mu se Ann vratiti... Jednoga dana... Bilo kada! Sada je taj čas tu, ali je Hooverova cijena bila vrlo visoka.

Sam je već bio odlučio. Njegova je dužnost pomoći zakonu, a time i svome sinu. Hoover je bio razbojnik i, prije ili kasnije, završit će s užetom oko vrata ili u zatvoru.

Okrenuo se prema istoku i osjetio kako ga obuzima tihi bijes. Tamo je bio Sargent, grad slabića i kukavica, koji su drhtali pred takvim gadom kao što je Ed Hoover i mislili samo na to kako da sačuvaju vlastitu kožu. Zatim mu pogled skrene prema dalekim, snijegom pokrivenim vrhovima Ouraya. Negdje tamo bio je klanac u kojem Jube mora preuzeti pratinju tog opasnog tovara.

Pogledao je ponovo prema zapadu. Jahači su se približavali, sporo ali nezadrživo. Odlučno je stegnuo pušku. Treba samo prvim metkom pogoditi Hoovera. Zvučalo je tako jednostavno, a znao je da neće biti nimalo lako.

U glavi mu se miješalo tisuću misli. Ed mu je spasio život, ali Jube je njegov sin i predstavnik zakona. Tko zna što bi postalo od

Jubea da tada Ed nije njega izvuкао iz vode; u svako doba Sam bi bio spreman spasiti Edu život, ali kad je u pitanju kršenje zakona... Ne, to nikada!

Vjetar je promijenio smjer i Sam je sada čuo topot, ali nije mogao razaznati likove. Ipak, u jedno je bio siguran: Hoover će jahati na čelu, kao i uvijek. Ann Noels najvjerojatnije, na začelju. Bilo mu je teško povjerovati da bi uživala gledajući Hooverovo lice.

Uz rub ceste rasle su akacije. Dobar zaklon. Odluči spustiti se do njih. Nije želio promašiti, ako bude morao pucati.

Visoko iznad glava jahača kružila je velika ptica, a onda je u velikom luku odletjela iznad šume s desne strane ceste.

Logan se još jednom okrene i pogleda gdje mu je dorat. Samo načas. I samo načas pomisli da bi morao osigurati uzmak. Ali, dobro je znao da odavde neće otići.

Mora zadržati Eda što dulje može i tako mu onemogućiti da njega i Ann upotrijebi protiv Jubea. Da ubije Hoovera... Ne, to mu ne bi uspjelo; taj je momak uvijek u životu imao sreće. Ako i ovaj puta bude tako, onda će on, Sam Logan, naći svoj kraj tu, uz rub ceste. Pa makar to i Ann Noels vidjela. Dru-gog izlaza nije bilo.

Jahači su bili sve bliže. Sam pogodne pušku. Tamo, gdje je odlučio pucati na Hoovera, rasla je uz cestu mladica jele. Nanišanio je prema njoj.

Cijelu noć i pola dana jurim za tobom, Ede, pomislio je. Sada si ti na redu. Sam si to želio.

Vrijeme je prolazilo i, napokon, jahači su bili tu, udaljeni samo nekoliko stotina metara. Čulo se frkta-nje konja u punom trku.

Izenada se Logan trgne. Hoover je jahao na čelu, kako je i pretpostavljao, ali Ann nije bila s njima.

To ga je prenerazilo. Spustio je pušku i oprezno podigao glavu, da bolje pogleda. Ann nije voljela nositi mušku odjeću, ali možda ju je Hoover natjerao na to, pa je zato nije odmah prepoznao.

Pogledom je pažljivo prelazio s jednog jahača na drugog. Ne, Ann nije s njima. Neke od jahača je poznavao, bili su s Hooverom dok su još Sam i Ed zajedno radili na splavima na South Platte.

Podigao je pušku i nanišao prema mladici jele. Kad je Hoover dojahao do tog mjesta, potegne obarač.

Prasak! Metak je prozujao tik iznad Hooverove glave. S druge strane ceste jato divljih pataka uplašeno prhnu iz močvare.

Vođa odmetnika hitro skoči s konja i zakloni se iza životinje. Cijevi pušaka zablještale su na suncu. Među jahačima Sam prepozna Jeromea, koji je noćas s Hooverom bio na ranču. Još jednom opali, ovoga puta niže. Metak se zario u zemlju ispred Hooverova konja.

— Priđi bliže, Ede! — dovikne. — Hoću da razgovaramo.

Hoover je još uvijek stajao pognut iza tijela konja i Sam je vidio samo njegove noge i vrh šešira.

— Iziđi — vikne još jednom — da popričamo! Ostali neka ostanu u sedlimal

Ed napokon posluša. Pogledao je prema mjestu gdje se Sam krio i vikne:

— U podne u gradu!... Nismo li se tako dogovorili, Same? Upravo idemo tamo. Zar ti se tako žuri?

— Gdje je Ann? — vikne Sam odozgo.

Hoover pogleda prema njemu, ali mu je sunce smetalo, pa navuče šešir dublje na čelo.

— Ne vidim te, Same. Ljudi ne razgovaraju na takav način.

Logan se uspravi, puške uperene u odmetnikovu glavu.

— Zašto se ne pridržavaš dogovora, Same? — upita Hoover. Kažem ti da bi to za tebe bio odličan posao.

Gotovo neprimjetno se osvrnuo. Bio je uistinu u vrlo povoljnom položaju. Logan je stajao previsoko i iz tog kuta ga nije mogao pogoditi; vidio je stijenu uz rub ceste, drveće iznad nje i samo mali dio Sameve glave.

— Sâm sam — dovikne Logan. — Ovo se i onako tiče samo nas dvojice.

— Zar želiš borbu, Same? — iznenađeno upita Hoover. — Ne budali! Možeš me čak i pogoditi, ali to još ne znači da ću umrijeti. Ni ti nećeš živ odavde. Budi siguran. Znam da tvoj mali neće surađivati s nama, ali to prepusti meni, razumiješ li?

— Ni ja ne želim surađivati, Ede. Gdje je Ann? Istinu na sunce!

Ed Hoover nije odgovorio, ali su mu se usnice stisnule u tanku liniju. Sam je dobro znao što to znači, ali je to i očekivao.

— Opominjem te, Ede! — prosiktao je bijesno.

Hoover naglo skoči naprijed i izvuče revolver. Tijelo mu je gotovo vodoravno lebdjelo u zraku.

Sam potegne prvi. Nije promašio, ali je i Hoover stigao ispaliti hitac.

Iza toga začu se grmljavina od nekoliko hitaca.

Logan osjeti kako ga nešto podiže u zrak. Još jednom opali, a onda izgubi svijest.

V

Hoover s mukom ustane. Desnom rukom pritiskao je lijevu mišicu. Kroz prste mu je probijala krv. Otp-ljunuo je grčeti lice.

— Prokleta budala! Prokleta tvrdoglava budala!

Jerome je stajao uz njega i pridržavao ga. Nekoliko odmetnika popelo se prema mjestu na kojem je ležao Sam Logan.

— Tko je još pucao? — Hoover se bijesno okrenuo. Pogodio sam ga tako da bi sigurno ostao živ, jer nam je živ potreban.

— Ede — Simon dođe do njega — ništa se ne može učiniti! Za pola sata bit će gotov!

— Od koga ćemo nešto doznati? — dobaci ogorčeno Jerome.

Simon, koji je bio među onima koji su pucali, nervozno je grickao usnicu.

— Bio sam iznenađen — priznao je. — Svo vrijeme bio sam uvjeren da su ga Pitt i Horace već odavno šćepali.

— Mislio si! — zagrmi Hoover.

— Nitko nije mogao znati da je sam gore. — Simon slegne ramenima. — Morali smo pucati.

Hoover sjedne na kamen uz rub ceste, a Jerome pregleda ranu na vođinoj ruci.

— Nije to ništa opasno, Ede. Brzo će zarasti.

Jedan od ljudi donio je zavoj. Jerome brzo i spretno previje ranu i pomogne ranjeniku da navuče kaput.

Hoover je bio vrlo blijed i vidjelo se da mu nije dobro. Prišao je konju, oslonio se zdravom rukom na sedlo i polako uzjahao.

— Na konje! — naredi. — Moramo u grad! Vidjet ćemo što tamo možemo doznati.

Jerome zastane pored Hooverova konja i upita:

— Hoćemo li prenijeti Logana? Mislim da je bolje da ostane ovdje. Tu ga nitko neće tražiti.

— Da, ostavit ćemo ga ovdje — reče Hoover tiho. — Je li mrtav?

— Bit će, uskoro.

Hoover se namjesti u sedlu i zamišljeno pogleda Jeromea.

— Mislim da u gradu nećemo mnogo što saznati — reče Jerome. — Bilo bi bolje da se podijelimo. Postoje i onako samo dvije ceste kojima mogu poći; klanac Monarch i klanac Marshal.

— Ne, onda bismo bili preslabi. Jube Logan može krenuti sa dvadeset ljudi. Sada znaju da smo ovdje. Ako u gradu ne saznam kojim će putem, sve može propasti! Do vraga, nekog ćemo već naći.

— Mogli bismo Fischera i Buck izvući iz zatvora — doda Jerome.

Možda su što načuli dok su sjedili unutra.

— Šerifovi uredi su raznoliko građeni. Ako je zatvor odvojen vratima, nisu ništa čuli. No, vidjet ćemo. Ti kreni ispred nas, Jerome. Sam Logan te u Sargentu više ne može odati, a njegov je sin negdje daleko u brdima. Dobro otvori oči. Možda je Ann Noels u gradu. S njom bismo već mogli nešto započeti. Ako slučajno sretneš Pitta, zapali mu lijevu stražnjicu. Ta se ništarija zacijelo sunča s Horaceom i Dickom na Loganovu ranču.

Jerome skoči s konja i krene prema gradu.

— Propitaj se možemo li negdje zamijeniti konje — dovikne Hoover za njim.

Jerome da rukom znak da je razumio i potjera konja što je brže mogao.

Vođa još jednom pogleda prema mjestu na kojem je ležao Sam Logan, a onda rukom da znak za pokret.

U brzom kasu konjanici krenu prema gradu. Nakon stotinjak metara primijetiše gore, iznad ceste, Samovog dorata.

* * *

Na ulazu u grad Jerome im je dojahao u susret. Kad je vidio kako bjesomučno tjera konja, Hoover se namrštio. Osjećao je da nešto nije u redu.

Zaustavio je konja, a to su uradili i ostali. Napeto su iščekivali što će čuti.

Jerome je tako snažno pritegao uzde da se konj propeo na stražnje noge i zanjištao.

— Grad, Ede! — uzviknuo je. — Grad je otvoren poput javne kuće!

— Ann Noels?

— Nitko ništa nije čuo o njoj. A nitko se ni u što neće miješati. Te kukavice u Sargentu dršću od straha kad samo čuju za nas. U šerifovom uredu sjedi neki krezubi starac i...

— A šerif? — prekine ga Hoover. — S koliko je ljudi krenuo na put?

— Ni s jednim iz grada. To je posve sigurno.

— Kad bih samo znao — Hoover je zamišljeno pogledao u daljinu — hoće li noćas proći kroz Sargent s tim prokletim novcem. — Bilo je to pitanje, ali riječi nisu tako zvučale.

— Ja mislim da to neće učiniti — reče Jerome. — Bit će najbolje da izvučemo Fishera i Bucka iz zatvora. Buck poznaje ovaj kraj bolje nego netko drugi vlastite džepove.

— Prevest će novac poštanskom kočijom — javio se Simon. — Zato će, najvjerojatnije, ići cestom i to noću. Ne vjerujem da će, ma iz kojeg smjera došli, mimoići stanice za izmjenu konja. Kroz klanac je vožnja vrlo naporna.

— Strašno si pametan! — Hoover se bijesno okrenuo. Sve to već znamo. Ako nemaš ništa drugo reći, bit će bolje da u buduću držiš jezik za zubima.

Bio je izbezumljen od srdžbe. Zrak je mirisao na sto tisuća dolara, a on nije znao kako da ih se domogne. Kako je sada izgledalo, uspjeh će mu samo nasmrt izmoriti konje. Što je duže razmišljao, obuzimao ga je sve veći bijes.

Podne je već bilo prošlo. Izgubili su vrijeme koje više ničim nisu

mogli nadoknaditi. Međutim, nije se želio tako olako predati.

— Naprijed! U Sargent! Uхватit ćemo tog krezubog starkelju i izvući iz njega sve što se da. Možda će i Fisher i Buck nešto znati.

Krenuli su, no Hooverov je konj i dalje stajao na mjestu. Svi su iznenađeno zastali i pogledali prema vodi.

Samo je Jerome koji je jedini znao što je posrijedi uzviknuo zabrinuto: — Što je, Ede? Zar opet?

Hoover se ogledao, ali ništa nije vidio. Progutaо je slinur i zažmorio, pa ponovo otvorio oči. Ali, još uvijek je sve pred njim bilo crno. Osjećao je užasnu, nepodnošljivu bol u glavi. Čelo mu se kupalo u znoju. Zakrkljao je i svom težinom se oslonio na jabuku sedla.

Jerome pride, skine sa sedla čuturicu s vodom i pruži mu je.

— Popij malo! Bit će ti bolje.

Kad je Hoover podigao glavu, Jerome shvati da ga Ed ne vidi. Pritjerao je konja tik uz njegovog, nagnuo se u sedlu i prislonio mu čuturu na usta.

Hoover je halapljivo pio, tako da mu je voda tekla niz bradu na prsa. Ljudi oko njega nisu mogli vjerovati svojim očima.

— Do vraga, zar mu to može biti tako loše od one male rane? — upitao je netko.

— Da! — obrecne se Jerome.

Hoover rukavom obriše usta i zakoluta očima. Lice mu se iskrivi u bolnu grimasu i on divlje zastinja.

— Sjaši i odmori se malo! — reče Jerome zatvarajući čuturu.

Hoover sagne glavu i rukom protrlja oči.

— Sve je u redu — promrmlja i podigne glavu. — Naprijed! Što čekate?

Kad je pogledao Jeromea, njegov je pogled ponovo bio oštar i jasan kao i prije. Mladić više ništa nije rekao. Okrenuo je konja i krenuo.

I Hoover potjera svog konja, praeen zabrinutim i nepovjerljivim pogledima svojih ljudi.

— Jednom ćeš morati ipak k liječniku — došapnuo mu je Jerome.

— Imam važnijeg posla! — odsjekao je Ed i zabio mamuze konju u slabine. Njegov je pogled plamtio od srdžbe.

U divljem trku jurili su prema gradu, zbijeni u grupu, jahač uz jahača. Kao i uvijek, Hoover je bio na čelu. Lice mu je još uvijek izgledalo izmučeno i bijelo poput krede.

Pred gradom su zastali i Hoover je izdao zapovijedi, brzo i odrešito kao i uvijek.

Već kod prvih kuća ispalili su nekoliko hitaca prema vratima i prozorima i u hipu na glavnoj ulici nije bilo živog bića.

Hoover se zlokobno smiješio. Bio je svjestan svoje moći i to ga je na neki način ispunjavalo zadovoljstvom. Rukom je dao znak da jašu brže.

Kad su stigli do šerifovog ureda i kad je iznutra zagrmila dvocijevka, naredio je da stanu i sjašu.

Sklonio se u prazno skladište nasuproć uredu i pažljivo motrio. Njegovi ljudi, pod Jeromeovim vodstvom, uspjeli su onesposobiti starca. Napali su promišljeno, istodobno sa svih strana. Hoover se zadovoljno smješkao.

Grad je izgledao kao da u njemu nitko ne živi i kao da je usamljeni

starac u uredu bio jedini koji je pokušao spasiti ugled.

Pucnjava koltova i pušaka iznenada utihnu i zlikovci prodru u ured. Hoover odmah izađe iz zaklona, spremi revolver u korice i krene preko ceste.

Jerome, Fisher i Buck izađu iz ureda i krenu mu u susret.

— Znali smo da nas nećeš ostaviti na cjedilu! — uzviknuo je Fisher zadovoljno.

— Pred jedan sat kladio sam se sa starim Bratfordom da ćete doći — cerekao se Buck. — I, dobio sam okladu!

— Što je sa starim? — Hoover se namršti i pogleda Jeromea. — Htio sam ga živog.

Mladić bespomoćno sliježe ramenima, a kad je vidio Hooverovo ljutito lice, doda da bi ga udobrovoljio:

— Buck je nešto našao o klanu Monarch.

I, Hoover odmah zainteresirano podigne glavu.

— Da. — Buck potvrdno kimnu. — Jutros su vrata bila otvorena kad je Jube Logan bio u uredu, pa sam čuo kako je s Bratfordom razgovarao o klanu Monarch. Upravo sam Jeromeu govorio o tome.

— I, što si saznao? Koliko je ljudi krenulo s njim? To je vrlo važno!

I Fisher i Buck su slegnuli ramenima.

— Zatvorska su vrata bila gotovo svo vrijeme zatvorena.

— Na konje! — uzviknuo je Hoover.

— Potrebni su nam odmorni konji — reče Simon, koji je prišao s ostalim ljudima.

— Ovdje ne možemo ništa poduzeti. — Jerome odmahne glavom. — Morat ćemo posjetiti jedan od obližnjih rančeva.

— Dobro, tako ćemo uraditi — procijedi Hoover kroz zube. — U sedla!

Dvojica su u međuvremenu izvela iz staje Buckovog i Fisherovog konja i osedlali ih. Malo zatim Hooverova je družba odgalopirala iz grada. Krenuli su poštanskom cestom i tamo gdje se put odvajao za klanac Monarch, skrenuli.

Izenada su se na cesti pred njima pojavili Pitt i njegovi drugovi.

— Zar ste još uvijek ovdje? — uzvikne Hoover. — Što se dogodilo, Pitte? Gdje si ovo zaradio?

Pitt pogleda svoju zavijenu ruku.

Dok je pričao, Hooverovo je lice postajalo sve bljeđe.

— Na kraju će ipak sve dobro završiti — reče kad je Pitt ušutio. — Buck, ti dobro poznaješ ovaj kraj. Jube će zacijelo novac natovariti na laku kočiju. Kojim bi putem krenuo da si na njegovom mjestu?

— Nema ih mnogo.

— Ne gnjavi! — prekine ga Hoover. — Sigurno neće ići cestom, njom će krenuti prazna poštanska kočija. Dakle?

— Pa, ako mene pitaš... — Buck se počeo iza uha.

— Naravno da te pitam, budalo!

Ostali su se nasmijali, ali Hooverov pogled prekinu smijem.

— Zapravo — Buck se promeškalo. — postoji samo jedan put: kroz klanac Cheyenne. Onuda može proći lakom kočijom i to bez teškoća, ali...

— Ali, što? — upadne mu vođa u riječ.

— Može poći tim putem samo ako dobro poznaje taj kraj, a Logani ne žive tako dugo ovdje da bi Jube to mogao znati. Klanac Cheyenne je prokleta pust kraj. Zapravo, i nema nikakvog imena; samo ga nekoliko stankelja tako zove.

— Kakvo ti je to obavještenje? — Hooverovo je nezadovoljstvo raslo. — Što da počnem s tim?

— Čovjek u šerifovu uredu bio je upravo takav stankelja — dobio je Jerome. — On je mogao Jubeu savjetovati neka krene tim putem.

Hoover odmjeri mladića, a onda kimne i pritegne uzde.

— Ne znam što bih bez tebe — osmjehne se.

— Gdje je Sam Logan? — upita Horace.

— To više nije važno. — Hoover se nacerio. Ali, vidim da ti nisi sposoban udesiti ni najobičnijeg žutokljunca.

— Mali udara čvrsto kao konj — potišteno će Horace i počeo se po izubijanom licu. — Nadam se da nitko osim mene neće iskušati njegove šake!

Hoover je osjetio predbacivanje u Horaceovu glasu, ali se samo nasmijsao. Izubijano lice vratilo mu je dobro raspoloženje.

— Drž' se samo u mojoj blizini, Horace, pa ćeš vidjeti kako se s takvim momkom izlazi na kraj.

— Nadam se.

— Želiš li izazivati? — Ed se uozbilji.

Svaki od njegovih ljudi dobro je znao dokle smije protivurječiti vođi. Znao je to i Horace, pa je zašutio.

Krenuše. Hoover je projahao porred Horacea prema čelu kolone i dobio mu:

— Ne zaboravi! Drž' se blizu mene!

Horace šutke krene za njim.

VI

Jube je stajao naslonjen na stražnji kotač poštanske kočije i mirno promatrao ljude koji su sanduke s novcem pretovarivali na laku kočiju.

— Mogao bih odrediti nekoliko pratilaca uz poštansku kočiju — reče šerif Salide i odmahne glavom — ali svaki od ljudi bi znao da je samo mamac i da ni zbog čega stavlja glavu u torbu.

— Nije važno — reče Jube.

Vozar kočije bio je otprilike istih godina kao i Ann Noels i čitavo ju je vrijeme promatrao.

— Zavidim vam, Logane, ali samo na dijelu tereta. Sretan sam da sam se onog drugog dijela riješio.

— Upravo sam htio predložiti da gospodica Noels pređe u poštansku kočiju — Šerif Salide se osmjehne, — ali sumnjam da bi pristala poći s tobom.

Te neukusne šale išle su Jubeu na živce, ali se savladao.

— Ljudi su završili — reče. — Moj potpis imate. Krećem.

— Kojim ćete putem? — upita vozar poštanske kočije?

— Bolje je za vas, ako to ne znate — odgovori Jube.

— Postoji jedan prolaz, nazvan po nekom indijanskom plemenu. Znate li taj put? Na vašem mjestu krenuo bih onuda.

— Ne, ne znam! — Jube zaniječe glavom. — Ali ne brinite, već ću nekako proći.

— Da, klanac Cheyenne — umiješa se šerif iz Salide. — Momče, tim bi putom trebali krenuti.

— Znam kojim ću putom — prekinu Jube razgovor i krene prema kolima. — Mislím da ću ići mnogo južnije.

— Neka vam je sa srećom — reče vozar pomalo uvrijeđeno. — Ali, na Tomichi Creeku morate se sastati sa šerifom Westmooreom. Ili je i to izmijenjeno?

— Sve je izmijenjeno — odgovori Jube mirno. Stigao je do kola, okrenuo se i mahnuo. — Adios!

Vozar se osmijehnuo Ann Noels i pošao za svojim poslom. Šerif pruži Jubeu ruku i reče:

— Zamisao s ovim kolima je dobra, ali s pedaset ljudi i s kočijom bilo bi ipak bolje.

— Ne brinite, uspjjet ću — odgovori mlađi šerif i popne se na sjedalo pokraj Ann.

— Budite poštteni, Logane, i priznajte da u Sargentu niste mogli skupiti pratnju!

Jube prihvati uzde i osvrne se na sanduke s novcem iza svojih leđa.

— Oblasni šerif i ja smatrali smo da je ovo najbolji način.

— Znam, želite zaštititi građane Sargenta — nasmije se šerif. — Ne pričajte mi bajke. Da se u Salidi išta znalo o Hooveru i njegovoj bandi, ne bi ni meni uspjelo nagovoriti

nikog živog da krene sa mnom. Vidite da nijedan ne želi pratiti pošansku kočiju.

— Takav nam je posao.

— Ako želite, mogu vas pratiti do Tomichi Creeka. Oblasni šerif sigurno će vas tamo čekati.

— Mislite li da bismo bili sigurniji? — upita Logan.

Šerif samo slegnu ramenima.

Jube je tako naglo okrenuo kola da se Ann grčevito uhvatila za njega.

— Jube! — promucala je prestrašeno. — Ne možemo poći posve sami. Stani!

— Ne brinite, uspjjet ćemo.

— Poslušaj barem njihov savjet i pođi tim prolazom... klancem Cheyenne, ili kako se već zove.

— To je jedini put kojim i možemo. Wes Bratford, koji je prije mene bio šerif u Sargentu, točno mi je opisao kuda trebam ići. Nisam pred ovim ljudima želio govoriti o tome, razumijete li me, Ann? Hoover će posve sigurno zaustaviti kočiju i zato je bolje da o tom nismo govorili.

— Govorio si da ćemo poći južnim putom. — Ann je bila uplašena. — Možda će vozar hotimice spomenuti klanac Cheyenne samo da bi ih naveo na krivi trag.

— Sve je moguće — odgovori Jube i zagleda se ispred sebe.

Cesta je bila potpuno ravna i pregledna; oštri su zavoji počeli tek nakon što su ušli u šumu.

— Samo kad bi Sam bio ovdje! — promuca Ann bespomoćno.

— Vrlo lako se može dogoditi da ga ubrzo sretnemo.

Jednom rukom Ann se držala za mladićevu ruku, drugom grčevito

za ogradu kočije, a kad je konj pošao brže, uhvatila se objema rukama za njega.

Jube je osjetio koliko se boji.

— Ne bojte se, Ann. Uspjet ćemo, pa makar morali i kroz pakao.

— Nadajmo se! — prošaptala je.

Jube se okrenuo i pogledao kroz prozorčić na platnenom pokrovu kočije. Poštanska kočija je krenula, a šerif iz Salide i njegovi ljudi vraćali su se kući.

— Kada možemo biti u klancu? — upita zabrinuto Ann.

Jube pogleda u nebo iznad njih. Sunce je odavno bilo zašlo i prvi sumrak već se počeo spuštati.

— Moramo paziti da ne premorimo konja. Zato ćemo se češće zaustavljati. Mislim da ćemo biti tamo u svitanje... naravno, ako ne pogriješim put.

Ann Noels pogleda unazad. Šuma je ostala iza njih i s lijeve i desne strane puta uzdizalo se golo stijenje. Mrak se brzo spuštao i ona se sve čvršće privijala uz Jubea, sina čovjeka kojeg je oduvijek voljela i kojeg nije smjela napustiti. Ali, tada je Jube bio još dijete, koje nije moglo zaboraviti svoju majku, iako ju je jedva pamtio. Samo je to bio razlog zašto se Ann nije mogla odlučiti da ostane sa Samom.

Kriomice je promatrala Jubea, koji je čvrsto držao uzde, i s tugom razmišljala o tome što se sve u životu mora dogoditi da bi sin mogao shvatiti oca. Neprekidno je razmišljala o Samu. Trebao ju je tada oženiti i naprosto zajedno otići nekamo daleko. Sve bi bilo drugačije. Uzdahнула je i pogledala u nebo na kojem su se pojavile prve zvijezde.

• • •

Ed Hoover sjaše i pažljivo pogleda oko sebe. Bilo je pretamno. Noći u planinama bile su neugodno mračne; jedina svjetlost bile su zvijezde, visoko iznad ogoljelih stijena.

— Tu gore, na ovom zavoju, mora se pojaviti kočija — reče netko.

Hoover je samo po glasu prepoznao da je to rekao Buck; bilo je pretamno da bi ga mogao vidjeti.

— Klanac je samo milju oдавде — reče umorno. — Krajnje je vrijeme, Buck. Pustit ćemo konje da malo predahnu, a onda krenuti.

Buck pride bliže. Hoover ga je ugledao tek kad je došao nadohvat ruke.

— Jube Logan se ovdje ne snalazi — objašnjavao je Buck. — Noć je tako crna da neće pronaći ulaz u klanac pa da je i deset puta prolazio onuda, a u to ne vjerujem.

— Do vraga, što da radimo? — začuo se Jeromeov uzrujani glas.

— Logan je sam. — Hoover se okrene u njegovom smjeru glasa — i kladim se da je novac pretovario na laku kočiju. Nešto moramo riskirati. Ne misliš li i ti tako?

Zavlada tajac. Ed Hoover je često Jeromea pitao za savjet, ali nikada u tako odlučnom trenutku. I mladić je to osjećao, jer je protekla čitava vječnost... bar se svima tako učinilo... dok se začuo njegov glas.

— Da! Moramo se podijeliti.

— Dobro! — odlučno će voda. — Buck, Simon, Patt i Horace poći ćete sa mnom do klanca. Ti ćeš, Jerome, voditi ostale. Ostat ćete ovdje. Uvjeran sam da će za manje od sata sve biti svršeno.

Buck pogleda prema zvijezdama.

— Da, za jedan sat će izići sunce.

— Moramo pustiti konje da pre dahnu — primijeti Simon.

— Imamo još četvrt sata — odgovori Buck. U tišini noći čuo se šapat ljudi koji su umirivali umorne konje.

Odmetnici su se raporedili cijelom širinom ceste. Četvrt sata izgledalo je vrlo mnogo vremena. Ali, onda Buckov glas prekine tišinu.

— Vrijeme je! — reče poluglasno.

Buck se nije samo dobro snalazio u ovom kraju, već je bio kadar gotovo u minutu izračunati vrijeme prema kretanju zvijezda.

Ljudi pritegnu sedla i izjašu.

— Pojihat ćemo malo više — reče Jerome. — Gore, u šumi možemo se po danu bolje prikriti.

— Sasvim mi je svejedno — reče Hoover. — samo zadržite svakog tko dolazi odozgo.

— Možeš se pouzdati u nas — reče Jerome.

Hoover je to shvatio kao prigovor. Kao i ostali, i on je bio umoran i iscrpljen od dugog i napornog jahanja. Pored toga, bio je ranjen, a tu su bili i napadi koji su se svakog trenutka mogli ponoviti i kojima je izložen na milost i nemilost.

— Ni mi se nećemo ispružiti na leđa i spavati!

— Nisam tako mislio — odgovori Jerome.

— Krenimo, Buck! — promrmlja Hoover.

Buck krene, a Hoover, Simon, Dick i Horace u stopu za njim, jer su se bojali da jedan drugoga ne izgube iz vida u mrklom mraku.

Ubrzo pojure galopom. Buck je jahao poput Indijanca, kao da je srastao za sedlo, a njegov vranac

nalikovao je na noćnu utvaru. Hoover nikako nije mogao ustanoviti tko se od njih koga bojao u toj mračnoj noći. Čuo je već negdje da su za mračnih noći upravo najmračniji sati pred svitanje.

U ovoj noći je to prvi puta osobno doživio. Možda je tome razlog to što je po prvi put u takvoj noći bio na tragu stotini tisuća dolara. Vrag bi ga znao! To mu ni samom nije bilo jasno.

Gotovo pola sata jahali su bez odmora kroz noć. Hoover se nekoliko puta htio okrenuti, da bi se uvjerio jesu li ostali još uvijek iza njega, ali bojao se okrenuti glavu... naprosto zato da ne bi Bucka izgubio iz vida.

Tek kada je ovaj stao i rekao da su stigli, Hoover zaustavi konja i pogleda oko sebe. Uokolo su visoko u noć strišale tamne stijene, više ih je osjećao oko sebe nego što ih je mogao vidjeti.

— Kako se ovuda može proći kolima? — začu se Simonov upit.

Hoover se osmjehnu i sjaše. Već se pomalo plašio da je čak i taj dezertar bio pametniji i iskusniji od njega, no sada je vidio kako se Simon teško snalazi u novim okolnostima.

— Sjašite! — zapovijedi Hoover. — Čekat ćemo dok se malčice razdani. Ne brinite, uspjeh ćemo!

Te riječi bile su točno ono što je svima bilo najpotrebnije. Osjetili su kako im se vraća samopouzdanje.

Kliznuli su niz sedla i povelu koje u zaklon među drveće. Jedan u skupini glasno škljocnu zatvaračem puške.

Skupili su se na rubu ceste. Tik pred sobom Hoover je vidio njihove

sjene, a na licu osjećao njihov dah. Nasmiješio se. To je za njega bio dragocjen trenutak. Nikad nije tako jasno spoznao da je njihov vođa kao u ovom času. Čak i Buck pripada toj tamnoj masi ispred njega, koja čeka njegove odluke i zapovijedi.

Svaki od tih momaka bio je iskuššan i prekaljen u mnogobrojnim okršajima; kad su zajedno, bili su strah i trepet... ali samo onda kad im je netko zapovijedio.

Svanulo je. Mrak je poput dima nestajao pred sunčanim zracima. Hoover pogleda u vis. Zvijezde na istoku počele su bljedjeti, a onda se na obzorju pojavilo i sunce.

Sada su mogli vidjeti gdje se nalaze. Iznad njih i svuda okolo bilo je golo stijenje, sivo i ispućano od kiše i vjetra. Dolje, niz kosinu prema cesti, pedesetak metara od njih, bilo je drveće koje je skrivalo konje i jahače od pogleda s ceste.

Hoover se umorno opružio na ravnoj kamenoj ploči i utočio u razmišljanje.

Odjednom mu do ušiju dopre udaljeni zvuk kola, a odmah zatim i Buckov glas:

— To su oni! — Već su usred klanca. Kako je momak samo pronašao put!

— Jesi li siguran? — Hoover ga pogleda.

— Da, usred klanca. — Svi su ubrzo vidjeli da je u pravu.

— Simone! — vikne Hoover. — Pođi po Jeromea!

Simon se nije ni maknuo... nije mogao povjerovati da se sto tisuća dolara kotrlja njima u susret.

— Naprijed! Krećil

Napokon se pokrenuo, otišao do konja i uzjahao. Još je za trenutak osluškivao to daleko kotrljanje, a onda podbode konja i odjaše.

Hoover pogleda za njim i zamišljeno zaklimala glavom. U tom trenutku kotrljanje kola začulo se u neposrednoj blizini, pa mahnu rukom ostalima i polegne potrbuške na tlo.

— Već su sasvim blizu! — I Buck se spusti na koljena. — Tu su, naprijed... gore! Pazite, dolaze!

— Blebećeš poput budale! — Hoover bijesno okrenu glavu. — Gdje su, do vraga?!

Buck podigne pušku, pa je spusti i s nevjericom pogleda vođu.

Zvuk kotača po kamenitoj cesti iznenada je zamro!

— Sto mu gromova, Jube Logan nas ipak nije mogao nanjušiti!

Buckovo se čelo namršti. Zažmorio je i napeto osluškivao. Iznenada mu se lice razvedri.

— Tamo je izvor! Jube Logan je vozio cijelu noć i konj mu je ožednio. — Kad ga je Ed mrko pogledao, slegnu ramenima i reče: — Tek sam se sada sjetio.

— Je li daleko odavde?

— Nije. Iza prvog zavoja.

Hoover je pogledao u označenom smjeru, ali stijene su pokrivale vidik.

— Dobro — reče čudno smirenim glasom. — Pričekat ćemo! S tih nekoliko minuta nećemo mnogo izgubiti. Barem će Jerome imati vremena da stigne ovamo.

Pošli su u zaklon i čekali. Sada je trebalo sačuvati živce.

Odjednom se iza njihovih leđa začuje topot kopita koji odjeknu od stijena.

Bio je to Simon. Čim se približio, skočio je s konja, ali je već bilo kasno. Hoover prokune. Zvuk kopita po kamenu mogao se čuti nadaleko. I Logan ga je, nedvojbeno, čuo.

Simon dotrči do Hoovera i zadiha-no izvijesti:

— Jerome će najprije zaustaviti poštansku kočiju. Već je sasvim blizu njih. Rekao je da ne želi ništa prepustiti slučaju.

Vođa je zurio u dezertera, ne vjerujući vlastitim ušima, a onda prasnu:

— Otkad Jerome određuje što valja poduzeti! Novac je ovdje, u klan-cu! Tamo naprijed!

— Jerome je zacijelo već zaustavio poštansku kočiju, a onda odmah kreće ovamo. — Simon pogleda niz klanac.

— Odnio ga vag! — opsuje Hoover i okrene mu leđa.

— Još je uvijek tamo naprijed tiho — javio se Buck?

— Ne može.

— Kuda god krenuo, mora proći ovuda. Jedino ako krene nazad, ali to ćemo čuti. Morat će zaustaviti konja i pustiti ga da predahne.

Buck je bio u pravu, ali je Hooverovo strpljenje bilo na izmaku. Naglo se okrenuo i pošao prema konju. Skinuo je vinčesterku sa sedla i mahnio ljudima.

— Uzet ćemo što želimo. Nećemo dulje čekati.

Krenuli su jedan iza drugoga, pripijeni uz stijenu na rubu ceste, prema okuci iza koje je šum kotača tako naglo utihnuo. Sunce je bilo visoko iznad stijena i njegove su zrake bljeskale na cijevima pušaka.

VII

Zemljište na Tomichi Creeku bilo je vrlo nepregledno, pogotovo u praskozorje. Oblasni šerif dojahao je tik do potoka što je krivudao između stijenja. Pogledao je niz vodu, ali zbog zavjese magle nije mnogo vidio.

Sunce je već izašlo, ali su obale potoka još bile u polumraku. Tišinu je prekidalo praćakanje pastrva, koje su iskakale visoko iznad vode. Ali šerif nije imao vremena za to. Ono što je tražio bili su tragovi Hooverove družbe.

I ostala trojica, njegovih pratitelja radila je isto. Sve je bilo mirno, a gustiš koji je počinjao na desnoj obali potoka i sezao sve do šume,

visoko gore, bio je gust i mračan kao noć. Da se netko tamo i krio, bilo bi ga vrlo teško primijetiti.

Jedan od ljudi izvuče sat iz džepa na prsluku.

— Hoover je zacijelo pošao u susret pošiljci — reče. — Ako je s njim netko tko dobro poznaje ova; kraj, teško nama! Gdje li je samo Westmoore?

— Pretpostavljam da je krenuo iz stanice Western State prije otprilike dva sata — odgovori šerif. — Morat ćemo se još malo strpjeti.

Muškarac spremi sat i ispljune mlaz sažvakanog duhana.

— Zanima me da li je doista uspio sakupiti dvadeset ljudi. Vjero-

jatno shvaćаш, Owene, da smo u gadnom škripcu. Sto tisuća dolara! Budi siguran da su se Hoover i njegovi ljudi dobro naoštrili!

— Da, ti neće lako odustati — promrmljao je treći. — Borit će se kao bijesni psi.

— Westmoore ima prave momke uza se — odgovori šerif. — U to budite uvjereni. Ili ćemo napokon ščepati Hoovera, ili nam to nikada neće uspjeti.

Odjednom se negdje iznad njih začuje prigušeni topot kopita po kamenu. Sva četvorica naglo podignu glave. Šum se približavao, ali ne prebrzo, a onda topot zamijeni pljuskanje vode. Zvuk je dolazio sa zapada.

— Možda ću ipak jednom u životu imati sreće! — promrsi šerif.

— Misliš da ti osobno Ed Hoover juri u zagrljaj? — podrugljivo upita onaj koji je gledao na sat.

Šerif mu uzvрати bijesnim pogledom, a zatim pogleda niz potok sve do gole, crvenkaste stijene pod kojom se potok proširivao u jezerce.

Trenutak kasnije ugledaše jahača, ali kroz maglu nisu mogli nazrijeti lice.

Šerif i ostala trojica sklone se hitro u sjenu visokih jela i podignu puške. Jahač se uspne na obalu i zaustavi konja. Vidjeli su kako se osvrće.

— Moramo ga uhvatiti živog! — šapne šerif.

Na licima ostalih ogledala se čvrsta riješenost da urade što je šerif zapovijedio.

Jahač je polako kaskao uz obalu, ravno prema njima. Odjednom jedan od šerifovih pratitelja uzviknu:

— Zaboga, pa to je Pannhard! — Potjerao je konja prema jahaču i pozvao ga: — Hej, Pannharde, ovamo!

Pannhard se uplašeno trgne a onda podbode konja i pojuri prema njima. Izgledao je silno iscrpljen, a konj je bio mokar od znoja.

— Uh! — duboko je uzdahnio. — Pred pola sata prošao sam suprotnom obalom. Gdje ste bili, šerife?

— Tko ste vi — upita Owen.

— To je Ernie Pannhard — objasni jedan iz šerifove pratnje. — Nadzornik s ranča Whitewater.

— Whitewater me poslao k vama — objasni Pannhard. — Sinoć smo pokupili Sama Logana tri milje ispred Sargenta. Teško je ranjen, ali mu je sada već mnogo bolje.

— Zar je htio Ann Noels dovesti k vama?

— Ann Noels? — nadzornik ranča Whitewater odmahnuo je glavom. — O nikakvoj ženi nije govorio. Ispričao nam je samo da je namjeravao zaustaviti Eda Hoovera pred gradom ali nije uspio.

— A gdje su odmetnici?

— Sam Logan nam je rekao da su došli iz smjera Welsh Buttea. Još sinoć smo saznali da su čitav grad okrenuli na glavu. U Sargentu je, navodno, bilo još gore. Napali su šerifov ured i oslobodili svoja dva druga. Ljudi su vidjeli kako su nakon toga odjahali prema istoku, poštanskom cestom.

— A Wes Bratford? — Šerif problijedi. — Što se s njim dogodilo?

— O njemu ne znam ništa. Najvjerojatnije je mrtav.

— I to mi je grad! — promrsi jedan od ljudi i prekune.

— Nije dužnost svakog čovjeka da izigrava šerifa — odvрати nadzornik.

— Zna li što o tome jesu li zlikovci pokušali nešto saznati? od Wesa — upita šerif.

— Ne! Ništa se ne zna.

— Zar Doc nije bio u vas? Niste ga pozvali?

— Takve stvari u nas radi stari Loveland, a radi to bolje od bilo kojeg liječnika. Niste to znali? Sam Logan će se izvući. Loveland mu je izvadio dva metka. Ako nakon toga čovjek ostane živ, znači da se Loveland doista razumije u posao.

— Gdje li je samo Westmoore? — promrmlja jedan iz šerifove pratnje.

Šerif se okrenuo u sedlu i pogleda prema zapadu, odakle se Westmoore trebao pojaviti, ali jedino što je vidio bila je magla koja se sporo dizala.

— Sam Logan misli da biste trebali, sa svim ljudima koje imate, poći u susret njegovom sinu — reče nadzornik.

Šerif se nasloni na jabučicu sedla i bijesno ga pogleda.

— Whitewater je saznao od Logana što je posrijedi, pa je mogao poslati sve svoje momke s tobom!

— Gazda smatra da je imao dovoljno neprilika s Indijancima prije desetak godina. — Pannhard se zbunjeno osmijehnuo.

— Uistinu prikladna isprika! — procijedi šerif kroz zube.

— Odlazim! — Pannhard okrene konja.

Dok su gledali kako se udaljava, onaj koji je neprekidno žvakao duhan dobaci:

— Da su tu svi Whitewaterovi ljudi! To bi već bilo nešto.

Šerif je mrzovoljno odmahnuo rukom. O tome nije vrijedilo govoriti.

— Sada bar znamo gdje možemo tražiti Hoovera. Nadajmo se da nećemo zakasniti!

— Evo Westmoorea! — uzvikne čovjek pored njega i pokaže rukom niz potok prema zapadu.

Svi su pogledali u tom smjeru, ali im se u istom trenutku na licima odrazi strahovito razočaranje.

Šerif Westmoore je uspio skupiti samo sedmoricu ljudi!

Owen i njegovi pratitelji krenu im polako u susret.

Westmoore je bio malen, punašan muškarac srednjih godina, ali njegove kretnje bile su odsječne i brze... a možda se to činilo samo zato što se kretao brže nego što bi se to prema njegovu izgledu očekivalo.

Westmoore je prvi sjahao i požurio prema oblasnom šerifu. — Zdravo, Owene! — Široko se osmijehnuo. — Je li se Hoover već pojavio? Zna li išta o njemu?

Owen se kiselo nasmije, pa i on sjaše.

— Upravo sam dobio vijesti, ali ništa dobrog. Još jučer u podne krenuo je prema istoku. Tko bi znao hoćemo li stići na vrijeme.

— Tek u ponoć stigli smo u stanicu Western State. Zaboga, nećete valjda odmah dalje! Naši konji to ne bi izdržali.

— Da, primijetio sam to — odgovori Owen mrzovoljno.

— Što je s Ann Noels i Samom Loganom? — upita Westmoore.

— O gospođici Noels ne znamo ništa. Jedino što znamo jest da

Jube Logan sjedi tamo gore, potpuno sam, i da pokušava nekako proći s novcem. Otac mu je pokušao postaviti Hooverovu družbu. Sam samcat! Zauzvrat je dobio dva metka. I to je sve.

— Dobro, pričekat ćemo još jedan sat, ali onda moramo jahati kao da nas svi vragovi gone.

— Zna li put kojim će mladi Logan krenuti?

— To mi je trebao reći — dobri, stari Wes Bratford — gorko će šerif Owen.

— I? Kada će doći?

— Nikad više! Stari Wes... a takvi kao on rijetko se rađaju... najvjerojatnije je mrtav.

— Prokleta bagra! — prekune Westmoore. — Već bi doista bilo vrijeme da im stanemo na rep!

— Stanemo na rep!? — uskliknu Owen s gorčinom. — Možemo biti sretni ako s tom šačicom ljudi pronađemo Jubea Logana i uspijemo prebaciti novac. Nitko ovdje ne shvaća što rudnici znače za ovaj kraj. Trebalo bi nas biti barem stotinjak.

— Za ovakve prilike nikad se ne može sakupiti dovoljno ljudi.

Owen se ugrize za usnicu i pogleda prema ljudima koji su rasedlaval konje.

Što da radi? Da čeka dok se konji Westmooreove grupe odmore, ili da krene samo sa svojim trojicom?

Nije se mogao osloboditi osjećaja da će pogriješiti što god odlučio.

Predio uz Tomichi Creek pružao je bezbroj mjesta kao stvorenih za zasjedu i Hoover je zacijelo dobro promislio gdje će je postaviti.

— O čemu razmišljaš, Owene? — prekine ga Westmoore. — Možda o molbi za mirovinu?

— Do vraga, to bi bilo najpametnije! Uistinu bih to trebao uraditi! — bijesno promrsi Owen.

* * *

Ann je drhtala od hladnoće. I Jube je osjećao posljedice neprospavane noći, ali on je bio navikao na napore. A Ann je žena.

Osjećao je prema toj ženi istodobno i sažaljenje i divljenje. Nakon svega što je proživjela još uvijek je bila lijepa i bio je siguran da bi izgledala privlačno i odjevena u rite.

Osjetila je na licu njegov pogled i okrenula se.

— O čemu razmišljaš, Jube?

— Baš sam mislio o tome kako za vas ovdje nije baš najljepše počelo. — Nasmijesho se.

— Ne plašim se. Ne možeš ni pomisliti što sam sve dosad proživjela. — Čvršće se umotala u krzneni ogrtač.

Nekoliko trenutaka nije se čulo ništa do šuma vode koja je izvirala iz stijene pred njima.

Jube je ustao i pogledao unaokolo. Konj je mirno stajao i čupkao rijetku travu oko izvora. Kola su bila tik uz stijenu, kako bi ih lako mogao okrenuti na uskom putu ako bi se pljačkaši pojavili.

Ann zijevnu. Primijetio je da dršće. U klancu je bilo jako hladno.

— Čim se maknemo oдавде, izići ćemo na sunce — reče Jube. — Vjerujem da ćemo oko podne već piti vruću kavu na ranču — pokušao ju je ohrabriti.

Osmjehnula se, ali taj osmijeh nije bio uvjerljiv. Oči su je odavale. Bila je potpuno iscrpljena, no to

ni nije bilo čudno. Putovala je već danima a da se nije pravo odmorila.

Najednom Jube podigne pušku i siđe s kola. Bio je uznemiren, iako ne bi mogao reći zašto. Promatrao je sanduke s novcem. Koliko blago u tri stara sanduka!

Trgnuo se. Nešto se pred njim pomaklo... gotovo nečujno i samo načas... ali Jubeov sluh izoštren životom u prirodi jasno je razabrao šum. Povukao se unazad, sve dok za leđima nije osjetio kočiju, i brzo pogledao prema Ann. Ništa nije primjećivala.

Podigao je pušku do struka i čekao, ali se šum nije ponovio. Sve je ponovo bilo tiho.

U njegovom položaju čovjek nije mogao pomisliti na divljač, koja bi mogla prouzročiti takav šum; štropot kola morao je odavno zaplašiti i rastjerati sve životinje u blizini.

Ann je bila sišla s kola i umivala se u izvoru.

— Ann — reče poluglasno — krenite polako prema kolima! Polako! I, ne ogledavajte se!

Podigla je glavu i uplašeno ga pogledala.

— Hajde! Samo polako! Ne okrećite se! — ponovio je.

Napokon se uspjela pokrenuti. Oči su joj bile razrogačene od straha, iako je Jubeov glas bio posve miran i gotovo nježan.

— Penjite se!

Šutke poslušala.

Bio je uvjeren da će Annini pokreti izazvati skrivenog protivnika da nešto poduzme, ali i dalje sve bijaše mirno. Spustio je pušku i zbunjeno se osmjehnuo Ann, jer je vjerovao da ga je sluh prevario.

Međutim, baš u tom trenutku opazi iznad vrha strme stijene, nekih stotinjak metara ispred sebe, vrh crnog šešira. Bilo je to mjesto gdje se klanac toliko sužavao da su kola jedva mogla proći.

Trgnuo je vinčesterku uz rame i opalio. Pucanj je još odjekivao klancom, a Jube je već bio na kolima. Gurnuo je Ann na pod i okrenuo konja.

Revolveri i puške zapraštaše. Meci su probili platneni krov kočije i prozviždali pored mladićevih ušiju. Sagnuo se i ošinio konja, a životinja pojuri natrag niz klanac. Onda gurne uzde u Annine ruke, zgrabi pušku i vikne:

— Stanite iza prve okuke!

Skočio je s kola, pao na trbuh i otkotrljao se do ruba ceste. Kola su projurila pored njega. Podigao je glavu i vidio četvoricu kako trče prema njemu. Uspravio se, leđima oslonjen na stijenu, i opalio četiri puta za redom.

Jedan se srušio, ostali su se povukli u zaklon. Jube skoči na noge i potrči za kolima. Nakon desetak metara ponovo se baci na zemlju i pripuca. Vidjeli su da je potrčao i pojurili iz zaklona. I opet su ih meci zaustavili i još se jedan od odmetnika srušio.

Jube se povlačio, razbojnici su bijesno pucali. Jedan je metak prozviždao tik iznad šerifa, odbio se od stijene i nestao iza njega. U klancu je ječalo.

Trčao je pognute glave i pucao, a oko glave fijukala mu je tanad. Ponovo se bacio na zemlju. Tek je sada primijetio da se preračunao: ostala su još trojica.

Nekoliko metara od mjesta gdje je ležao, klanac je oštro zavijao. Ann je zaustavila konja, kako joj je bio naredio.

Od početka je bio uvjeren da će Hoover podijeliti ljude i pokušati ga napasti s obiju strana. Sada, kad je vidio da su ga napala samo petorica, spozna da je bio u pravu.

Više nije smio dvoumiti. Mora pokušati da se probije prema naprijed, ili će upasti u klopku. Ustao je i potrčao prema kolima, dajući Ann znak neka okrene kola u provorbitnom smjeru; klanac je na tom mjestu bio dovoljno širok za to.

Ann uhvati konja za naglavak i krene. Laka kola okrenula su se gotovo u mjestu. Dao joj je rukom znak neka ostane gdje jest i sklonio se za izbočinu u stijeni. Bilo mu je jasno da se mora riješiti ove trojice ako se želi probiti; u protivnom, ubili bi mu konja, a onda bi sve bilo svršeno.

Potražio je pogledom progonitelje. Već u slijedećem trenutku jedan je promolio glavu iz zaklona i Jube opali. Odmetnik odskoči, zajaucke i sruši se na cestu. Šerif potrči i zapuca prema preostaloj dvojici, koja su se u trku povlačila. Odostrag začuje da je Ann krenula s kolima. Uspravio se i opalio još nekoliko puta. Trčali su ispred njega, projurili pored izvora i nestali iza slijedeće okuke.

Pričekao je Ann, skočio na kola i prisilio je da se šćućuri na podu. Uzde je čvrsto držala u rukama. Jube glasnim povicima potjera konja:

U punom galopu projurili su pored prvog pljačkaša. Već drugi bio je Ed Hoover; ležao je na trbuhu

prstiju zabijenih u prašinu. U trenutku kad su projurili pored njega, Jube ugleda njegovo lice, iskrivljeno od bijesa.

Iza okuke klanac se širio. Jele uz rub ceste sakrivale su vidik, ali je ipak u djeliću sekunde primijetio konje.

Dvije puške prasnuše. Oblačići dima otkrili su mu gdje su se strijelci smjestili. Naslonio je pušku na rub kola, u tom smjeru, i dva puta potegnuo obarač. Primijetio je kako su se grane zanjihale i to je bilo sve. Slijedećeg trenutka već su projurili pored tog mjesta.

A onda između drveća izjure konjanici. Jahali su u punom trku... jedan, drugi, treći, pa još dvojica. Ispustio je pušku i uhvatio uzde. Lov je započeo. Znao je da nema ni najmanje izgleda. Njegov konj nije mogao izdržati trku s njihovima, pogotovu zato što su bili i odmorniji.

Ustao je i još brže potjerao konja. Pred njima se nalazio izlaz iz klanca. Ann se uspravila. U očima joj se ogledao panični strah. I ona je primijetila jahače koji su jurili za njima i znala je, isto tako dobro kao i Jube, kakvi su izgledi da im umaknu.

Bilo je to kao u ružnom snu. Na kraju klanca račvalo se nekoliko putova, ali je tlo bilo pjeskovito i kotači su upadali sve dublje. Jube je gurnuo ruku u džep, izvukao desetak naboja i bacio ih u Annino krilo. Uzela je pušku i napunila je, dok je Jube nemilosrdno tjerao konja tražeći pogledom mjesto gdje bi se mogao skloniti pred progoniteljima.

Tanad je nemilosrdno parala platnjeni krov kola. Jube se osvrnuo. Nije vidio razbojнике, ali je čuo toplot njihovih konja. Odjeća potpuno mokra od znoja lijepila mu se uz tijelo. Lice mu je bilo sivo od prašine, na kojoj je znoj ostavljao svjetlije pruge. Bio je već na izmaku snaga. Počeo ga je obuzimati strah. Razmišljao je što će se dogoditi kad konj posustane. Takvu paklensku brzinu neće dugo izdržati. A kad konj lipsa, onda je svemu kraj.

Obuzelo ga je divlje očajanje i umalo nije zgrabio pušku, skočio s kola i pričekao zlikovce. Nije to mogao učiniti jer nije bio sam. Odgovarao je i za Annin život. Možda joj odmetnici ne bi učinili ništa kad bi njega ubili i dokopali se novca, ali kako može biti siguran u to.

Konj je još uvijek jurio istom brzinom, iako se put uspinjao. Na oštrom zavoju kola su se nenadano zaniжела. Ann je uplašeno kriknula... izgledalo je kao da će ispasti iz kola... no, Jube je čvrsto stisne za ruku i povuče nazad na sjedalo. Usput se okrenuo i ugledao napadače, kako se približavaju. Bilo je to samo za trenutak, a onda su ponovo nestali iza naredne okuke.

U bjesomučnom trku jurili su uzbrdo. Ispod kopita konja dizali su se oblaci prašine, a laka kola naginjala su se čas na jednu, čas na drugu stranu. Jube se očajnički ogledavao. Mora naći mjesto na kojem bi se mogao otresti progonitelja, ili gdje bi se barem neko vrijeme uspješno branio... ako ne želi ovakvom brzinom ubiti konja.

Sa sjeverne strane sterala se gusta šuma sve do ruba puta, no drveće je bilo preblizu jedno drugom da

bi s kolima uspio ući; i za jahača bi jedva bilo dovoljno mjesta.

— Naprijed! — povikao je i spustio bič na leđa konja, siva od prašine i mokra od znoja.

Osjećao se bespomoćno i jadno, napušten od svih. Njegova sudbina i sudbina Ann Noels ovisila je sada samo o tome koliko će dugo konj izdržati. To saznanje ga je izbezumljivalo.

— Hajde! Ći, ridane! — vikao je.

Konj je davao od sebe sve što je mogao. I još više, još tisuću puta više, ali Jube je znao da je sve uzalud. Umorni ridan ne može izdržati trku s konjima Hooverovih ljudi.

Odjednom se put počeo naglo spuštati. Kad su stigli u podnožje brijega, Jube se okrene. Progonitelji su se upravo pojavili na vrhu brda. Prasak pušaka miješao se s klopapanjem kola.

Meci su fijukali sa svih strana kočije. Jubeu je bilo jasno da razbojnici žele najprije pogoditi konja, koji je na daljinu najbolja meta.

Na sreću, nije im uspjelo. Zrna su se zabijala u stabla pored puta ili dizala prašinu ispred nogu konja. Jube je nastojao održati kola uz rub puta, što bliže drveću.

Projurili su kraj šume i ponovo vozili uz golo stijenje s obje strane puta, koji se sve više sužavao. Jube osjeti kako mu hladni srsi prolaze kičmom. Po putu je ležalo rasuto kamenje veličine šake i veće. Prvi pokušaj zaobilaženja kamenja na putu umalo je završio prevrtanjem kočije. Ann je skočila na noge.

— Nećemo proći, Jube! — kriknula je i grčevito ga uhvatila za ruku.
— Svršeno jel

KWIZ

• križaljke • testovi • rebusi
• ljubavne i krimi priče • žale

**izlazi svake
druge srijede**

40 STRANA - 3 DINARA

Jubeu se stezalo grlo. O ovom predjelu znao je samo ono što mu je pričao Wes Bratford, a starac ga je uvjerio da s takvim kolima može proći.

Pritegao je uzde i konj uspori. Put je opet bio slobodan i granao se. Jube skrene prema sjeveru i ponovo potjera konja brže. Put se uspinjao, a zatim opet spuštao u kotlinu, gdje se račvao na tri, koji su vodili na tri različite strane. Jube skrene prema istoku i potjera konja u uski prolaz između stijena, koje su se uzdizale visoko u nebo.

Na maloj uzvisini zaustavi kola i okrene se. Nije mogao vidjeti progonitelje, ali je bio svjestan da će ga

tragovi kotača u pijesku vrlo brzo odati.

S lijeve strane ukazao se proplanak. Čim je spazio drveće, travu i potočić, koji je tekao proplankom, Jube skrene s puta. Zaustavio je kola i pomogao Ann da siđe, a onda uzeo pušku.

— Ispregni konja — reče — ali mu nemoj odmah dati da pije. Tek kad se malo ohladi.

Dok je trčao prema uzvisini, primijeti da nije vješta tom poslu.

Stigao je na uzvisinu i bacio se na zemlju tik uz stijenu pored puta, u jarak koji je bujica izdubla u kamenu. Čuo ih je kako dolaze. Zaustavio je dah i napeo kokot.

VIII

Ed Hoover se teškom mukom uzverao na konja i namršteno pogledao svoje ljude.

— Što je sa Simonom? — upitao je Horacea, koji se desnom rukom držao za ranjeno lijevo rame.

— Morat ćemo iskopati raku, ako ne želimo da ga vukovi rastrgaju.

— Naprijed! — vikne Hoover kao da nije čuo odgovor. — Nije mogao daleko odmaći. Zacijelo ga je Jerome već uhvatio.

— Taj mali kao da ima vruga u sebi! — ljutio se Buck. — Nadam se da ga i Jerome ima. Inače se možemo oprostiti s novcem. — Skočio je na konja i osvrnuo se. — Ovdje smo ga trebali dočekati — reče bijesno. — Upravo na ovom mjestu! Netko od nas bi pogodio konja, pa nam ne bi mogao pobjeći.

— Nisi smio bježati! — Hoover se okrene prema njemu i prostrijeli ga pogledom — Ti i Dick ste sve upropastili.

— Jurio je za nama kao da ga vrazi gone — odvrati Buck razdraženo. — Sretan sam da imam tako brze noge, inače bih zabio nos u prašinu kao Simon. Tu smo morali napasti! Ovdje i nigdje drugdje!

— Buck je u pravu. — Horace se naceri. — Ovdje si mi mogao pokazati kako se s takvim momkom izlazi na kraj.

Hoover je kiptio od bijesa, nalik podivljaloj, ranjenoj zvijeri.

Horace je shvatio da je pretjerao. Nije se bojao vođe, ali se bojao toga što su svi ostali uz njega. A svima se ne može suprotstaviti. Zato pomirljivo reče:

— Dobro, Ede, nitko od nas ne želi svađu. Čovjek postane nervozan kad zabode nosom u prašinu.

Hoover bijesno otpljune i podbođe konja. Buck i Horace značajno su se pogledali i krenuli za vođom. Za njima je jahao Dick, kojeg je Jube tako teško ranio da se jedva držao u sedlu. Ali žilavog Dicka nije bilo tako lako oboriti, pogotovu ako je u pitanju sto tisuća dolara; ta pomisao vraćala mu je snagu.

Kad su izjahali iz klanca, primijetili su Pitta kako mahnito jaše prema njima i maše šeširom. Urlao je iz svega glasa, ali ga nisu mogli razumjeti. Tek kad su zaustavili konje, uspjeli u razaznati njegove povike.

— Imamo ga! — urlao je.

— Gdje? — Hooverove usnice razvukle su se u osmijeh. — Je li daleko odavde?

— Još ne. — Gonili smo momka dok mu god konj nije lipsao! — Zadihano reče Pitt. — Novac, Pitt! — drekne Hoover. — Gdje je novac? Imate li novac? — Pitt zaniječe glavom. Ali momka smo natjerali u klopku. Ne može nam pobjeći.

Načas se Hooverovo lice smračilo, ali odmah se trgnuo i uzviknuo:

— Naprijed! — Potjerao je konja galopom.

Pitt je krenuo na čelu kolone i vodio ih putem kojim je s ostalima iz svoje skupine gonio kola. Kad su stigli do kotline, začuli su iz daljine pucnjavu.

Jerome im je dojahao u susret. Hoover zaustavi konja i sjaše, a Pitt prihvati uzde iz njegovih ruku.

— Bori se kao bijesan pas — promrmlja Jerome i pokaže prema prolazu između stijena, odakle je

dopirala pucnjava. — Već su dvojica naših mrtva, a još uvijek mu ne možemo ni blizu. Poslao sam Sandyja da mu pokuša prići iza leđa.

— U klopki je! — Hoover se okreće. — Spremite se za napad! S kolima nam ne može pobjeći daleko! Najviše stotinjak metara, a onda je naš!

— Sandyja nisi morao poslati — naceri se Buck. — Tamo su stijene tako visoke i strme da mu nitko ni slučajno ne može doći s leđa.

— A tamo gore? — Vođa pogleda prema stijenama. — Zar ne bi išlo?

— Trajalo bi satima!

— Onda možemo mirno čekati dok potroši svu municiju — dobaci Jerome. — Više je sigurno nema mnogo.

— Prokletstvo! — Hoover se bijesno ugrize za usnicu. — Sve kao da je ukleto! Jerome, što je bilo s poštanskom kočijom?

Mladić se osmjehne i palcem pokaže preko ramena.

— Novac je tamo. Kočiju smo gotovo rastavili na komade.

— Putnici?

— Ni jednog, Ede. A vozare smo tako pritegnuli da su im oči iskočile. Sve su nam priznali. Šerif iz Sargenta pretovario je sanduke na laka kola, u kojima je uz njega bila i neka žena. Gore, u klancu Monarch! Kako bi mogli znati za Ann da je nisu vidjeli?

Serijsa hitaca zaorila je među stijenama, a jeka ih je ustostročila. Vođa odmetnika netremice je gledao prema prolazu. Onda stisne zube i pođe prema konju.

— Gdje smo Buck? — upita.

— Do Sargenta je deset milja, ali smo vrlo blizu glavne ceste.

— Prokletstvo, to mi tek sada kažeš! — rikne Hoover poput ranjenog lava.

Buck ustukne uplašen takvom provalom gnjeva.

— Gdje je? U kojem smjeru? — Jerome se okrene i pogleda prema rubu kotline. — Može li se pucnjava čuti do tamo?

— Ondje, dolje — Buck pokaže rukom — zavija u oštrom luku i dolazi do samih stijena, a onda skreće na istok, prema Sargentu. Pa biste morali znati. Odatle smo došli!

— Noću! — prosiće Hoover. — Trebao si mi to davno prije reći!

— Mogu li se hici čuti, ili ne? — ponovi nestrpljivo Jerome.

— Mislim da mogu — Buck slegnu ramenima.

— Idemo! — Hoover blijesno mahne rukom. — Pokazat ćemo mu da s nama nema šale! Za nekoliko minuta mora sve biti gotovo!

Sjahali su s konja i krenuli za vođom prema zaklonu, gdje su bili ostali iz Jeromeove grupe.

— Neće više dugo — vikne jedan od njih. — Puca sve rjeđe!

Hooverov pogled preletl preko okupljenih. Izbrojio ih je točno četrnaest. To ga je razbjesnilo.

— Četrnaest muškaraca protiv jednog balavca! — zagrmio je. — I ništa bolje ne mogu smisliti nego da čekaju dok mu ponestane metaka! Zar mislite da ćemo do večeri ostati ovdje?

— Što možemo poduzeti? — hladno upita Jerome.

— Tamo iza uzvisine je novac! urlao je Hoover. — Ako ga želite, pođite po njega!

Ljudi iz Jeromeove grupe, koji su već izgubili dvojicu drugova, stajali su nepomično i zurili.

Izenada, Horace napne pušku i progura se naprijed.

— Sam ću uzeti svoj dio! Sasvim sam! Ne trebam vašu pomoć!

— Hajde onda! — Hoover hitro izvuče revolver i zabije ga u Horaceova leđa.

— Odmah ću — reče Horace suho. — Tko želi uzeti tvoj dio, neka pođe sa mnom.

— Trči! — Hooverove oči blijesno bljesnu.

— Ideš li s njim? — Buck se nacerio i pomakao u stranu, da bi mogao vidjeti Hooverov revolver. — Meni je svejedno! Samo da te gore opet ne uhvati onaj tvoj napad, pa me ostaviš na cjedilu!

Izgledalo je da će Hoover pući od bijesa. Buckove riječi potpuno su ga izbezumile. Okrenuo se Horaceu.

— Trči ili pucam!

Ono što je svima već bilo jasno, Horace je tek sada shvatio. Nervozno se okrene oko sebe i reče:

— Dođite! Hajd'mo! Novac nas čeka!

Hoover ga udari nogom, Horace napokon potrči, a Ed za njim, revolvera uperenog u njegova leđa.

Horace istrči iz zaklona, a kako je u isti tren Logan otvorio vatru, odmah se opružio po zemlji. Hoover je u hipu uradio isto. Meci su zviždali iznad njihovih glava.

— Sada smo na trbuhu! Obojica! A novac je još uvijek tamo — nacerio se Horace i okrenuo glavu prema Hooveru.

Iza njih, Jerome je dao znak za napad. Hitci su zapraštali.

DJEVOJKE!

tina

JE REVIJA ZA NAS

tina

JE REVIJA SA STRIPOVIMA

tina

PIŠE O NAŠIM RADOSTIMA

tina

PIŠE O NAŠIM BRIGAMA

tina

PIŠE O NAŠIM TAJNAMA

u TINI ćeš naći sebe

u sebi ćeš naći TINU

— Sada, Ede! — Horace ustane. — Naprijed!

Hoover je tupo zurio pred sebe. Horace potrči, ali nije stigao daleko. Metak koji je dofijukao odostrag, pogodio ga je u zatiljak i on se bez glasa srušio.

Odmetnici su divlje zaurlali i nagrnuli naprijed. Nitko nije primijetio da je Horace pao od metka svog druga. I Dick, koji je ispalio taj hitac ne sluteći da će Horace baš u tom trenutku ustati, jurnuo je za ostalima.

Mladi Logan uspio je odbiti taj napad. Zaklom mu je tako dobar da ga banditi odozdo nisu mogli pogoditi. Kad su se povukli, okrenuo se da pozove Ann i kaže joj da upregne konja, ali se zaprepastio.

Ann je nestala! Šerif osjeti kako mu se kosa na glavi diže od užasa. Bijesno se okrene i izvuče revolver. Jasno, pljačkaši su toliko zakupili njegovu pažnju da nije imao ni trena vremena pogledat prema proplanku. Osjećao je srce u grlu, a koljena su mu odjednom postala meka poput gume.

A onda je spazi. Podigla je dugu suknju i jurila prema njemu, ali njezine visoke pete zapadale su u duboki pijesak. Teturala je, padala, ponovo ustajala, trčala dalje, ponovo padala. Lice joj je bilo iskrivljeno od užasa. Kad ga je primijetila, počela je očajnički mahati rukama.

Klopka! Nema izlaza, pomisli Jube. Preostalo mu je još samo desetak metaka za revolver i tri za pušku.

Nekoliko koraka od njega Ann se iscrpljena srušila na zemlju.

— Zar pomoć nije stigla? — uzviknula je očajno. — Ne možemo dalje!

Tupo se zagledao u nju.

— Jube! Da li me razumiješ, Jube? S kolima ne možemo dalje!

Napokon se trgnuo i zgrabio pušku. Pogledao je još jednom prema Hooverovim ljudima, koji su se pri-tajili u zaklonu, a onda otpuže do Ann. Ustao je i zgrabio je za ruku, pa potrčao prema konju.

— Do vraga i novac! Ovdje bismo izdržali još najduže nekoliko minuta! Penji se i drž' se čvrsto za grivu.

Gotovo ju je bacio na konja. Duga haljina joj je smetala i Ann je hitro podigne. Jube skoči na konja iza nje i zabiye pete u prašne slabine. U galopu su projurili pored kola, po travnatom proplanku, a onda su kopita utonula u pijesak; samo jednom potkova je zveknula o kamen.

Bili su stotinjak metara daleko kad su se ponovo začuli pucnji, ali to su odmetnici pucali slijepo, jer su vjerovali da je šerif još u zaklonu.

Jube je lijevom rukom pridržavao Ann, a u desnoj mu je bila puška. Projurili su pored stijene, koja ima je zaklanjala vidik, a onda konj iznenada stane.

Dalje se nije moglo. Lijevo i desno uzdizale su se visoke prema nebu okomite litice, kojima se gotovo nije ni vidio kraj, a pred njima je bila stijena, visoka oko pedeset metara i potpuno okomita, na vrhu koji je počinjala gusta šuma.

Jube skoči s konja i pomogne Ann-da sjaše.

— Moramo ovamo gore.

Pogledom je tražio kakvu stazu kojom bi se mogli uspeti. — Ako su se oni već i dočepali novca, pokušat će nas ubiti, kako bi se riješili nepotrebnih svjedoka. Moraš se uspeti, Ann. O tome ovisi hoćemo li se izvući živi.

Užasnuta pogleda u vis. Ako joj se samo jednom omakne noga, bit će mrtva. Samo jedan pogrešan korak! Okrenula se, pogledala Jubea očima razrogačenim od užasa i odmahнула glavom.

— Moraš, Ann! — rekao je grubo, uhvatio je oko struka i podigao je na najnižu izbočinu u stijeni.

Očajno je vrisnula, ali se ipak uhvatila za stijenu i polako počela uspinjati.

— Gledaj samo u vis... Kako dolje izgleda već znaš.

Poslušala je njegov savjet. Napredovali su sporo. Jube ju je pratio u stopu. Iznenada, na pola puta, Ann stane i nasloni lice na stijenu. Vidio je da je počela gubiti hrabrost. Cijelo tijelo joj je drhtalo. Popeo se do nje i grubo je zgrabio za ovratnik haljine.

— Ne smiješ sada posustati, Ann! Dalje! Još samo malo i gore smo!

Podigla je glavu i zajecala, ali to je trajalo samo trenutak, a onda se pribrala i krenula dalje.

Jube je nogom pritisnuo pušku uz stijenu, lijevom se pridržavao, a desnom pridržavao Ann, pokazujući joj gdje da stane.

Tisućama godina borove su iglice padale na stijenu. Kiša, snijeg i led pretvorili su ih u čvrsti ali vrlo klizak sag, po kojem se Ann neprekidno klizala.

Jube prihvati pušku lijevom rukom, a desnicom uhvati Ann za mišicu.

Još ih je nekoliko metara dijelilo od cilja. Jube se uspeo prvi, legao na rub i nogama obuhvatio stablo iza sebe, pa pružio pušku preko ruba stijene.

— Uhvati se, čvrsto! — vikne. — Uspjeli smo!

Napokon je i Ann ležala pored njega na debelom sagu od iglica. Ramena su joj se tresla od plača.

Jube pogleda prema dolje. Plačakšima ni traga ni glasa. Imali su prečeg posla. Ali, Jubeov je konj stajao ispred stijene, pedeset metara niže.

Zamislilo se. Hoover i njegovi ljudi vidjet će konja i krenuti istim putem.

Ustao je i uhvatio Ann za ruku.

— Moramo dalje!

Pred njima je bila kosina koju su morali proći. Četvoronoške su pužali od stabla do stabla, po kliskom ćilimu od iglica, a onda se pred njima otvorio proplanak, pokriven rijetkim grmljem. Posljednjim snagama stigli su do njega. S lica im je tekao znoj u potocima.

Jube se osvrnuo i pogledom pokušao prodrijeti u dolinu, no drveće je bilo tako gusto a oni tako visoko da ništa nije mogao vidjeti.

Pustio je Ann da se nekoliko minuta odmori, a onda joj pomogne da ustane, uhvati je za ruku i povede naprijed.

— Ako se ne varam, tamo dolje morala bi biti cesta — reče i puškom pokaže prema jugu.

Ispustio je Anninu ruku, da bi se mogao orijentirati, a ona se iznena-

da ne progovorivši ni riječi srušila na tlo.

Zaprepašteno ju je pogledao i kleknuo pored nje. Bila je pri svijesti, ali više nije imala snage. Gledala je kroz njega a suze su joj tekle niz lice.

Zbunjeno ju je promatrao. Nije znao kako da joj pomogne.

— Odmorit ćemo se — reče napokon. — Dalje ćemo kad budeš mogla. Više nismo daleko. Za nekoliko sati smo na cilju... Na očevu ranču, Ann! Ovo je uistinu prenaporno za tebe.

Gledala ga je, a suze su i dalje tekle niz njezino lice, ostavljajući po njemu svijetle pruge.

Kleknuo je pored nje i uhvatio je za ruku. Odjednom je i njega obuzelo očajanje. Da, ostao je živ, ali nije sačuvao novac od Hooverovih pljačkaša. Tek je sada toga postao svjestan. Dok su se penjali uz strmu liticu, dok je bježao pred pljačkašima nije imao kada ni pomisliti na to. Ali sada, kada je sve bilo svršeno, osjećao se jadno i bespomoćno.

Blo je pobijeđen!

...

Hoover je oslonio ruke na bokove i promatrao svoje ljude kako pažljivo skidaju sanduke s kola i spuštaju ih na pijesak. Jerome je stajao pored njega i jedva disao od uzbuđenja.

Buck je stajao leđima naslonjen a kola. Usta su mu bila suha.

Netko se prigušeno cerekao.

Naposljetku su tri crno obojena sanduka stajala na pijesku, jedan pored drugog. Pitt, koji je u ruci držao lopatu, upitno pogleda Hoovera.

— No, hajde, Pitt! — Vođa kimne. — Otvori štedne kasice! Ne izazivaj nas više!

Pitt gurne lopatu pod pazuh i pljune u šake. Oči su mu bile širom otvorene od uzbuđenja. Čvrsto je zgrabio lopatu, svom snagom je zabio ispod poklopca prvog sanduka pa povukao prema gore, zatim prema dolje, pa opet gore. Znoj mu se slijevao niz lice.

Napokon je poklopac zaškripao i otvorio se.

Jerome i ostali stali su kao ukočeni. Novac je najzad u njihovim rukama.

U tom trenutku Pitt krikne i odskoči. Bijesno zavitla lopatu i baci je o stijenu, a onda padne na koljena pored sanduka i zarije obje ruke u njega. Kleo je iz sveg glasa, a oči su mu bile suzne od bijesa.

Svi su se u čudu zgledali. Hoover se nagnuo preko Pittovog ramena i zavirio u sanduk. Mozak nije htio shvatiti ono što su mu oči vidjele.

Pittove ruke bile su pune kamenja! Novcu ni traga!

Među odmetnicima zavlada zaprepaštenje, a zatim divlji, neobuzdani bljes. Jerome zgrabi lopatu i snažnim udarcima razbije poklopac drugog sanduka. I u njemu je bilo samo kamenje. Bacio se na treći. Poklopac se raspao. Gurnu ruku u sanduk, a kad ju je izvukao kamenje lupnu o zemlju.

— Glupani! — Okrenuo se prema ostalima. — Proklete budale! Svi smo mi proklete budale! — urlao je.

Hoover je stajao nepomično, kao da još uvijek nije mogao shvatiti što se događa. Svi su sada gledali

**Moda, kozmetika,
domaćinstvo**

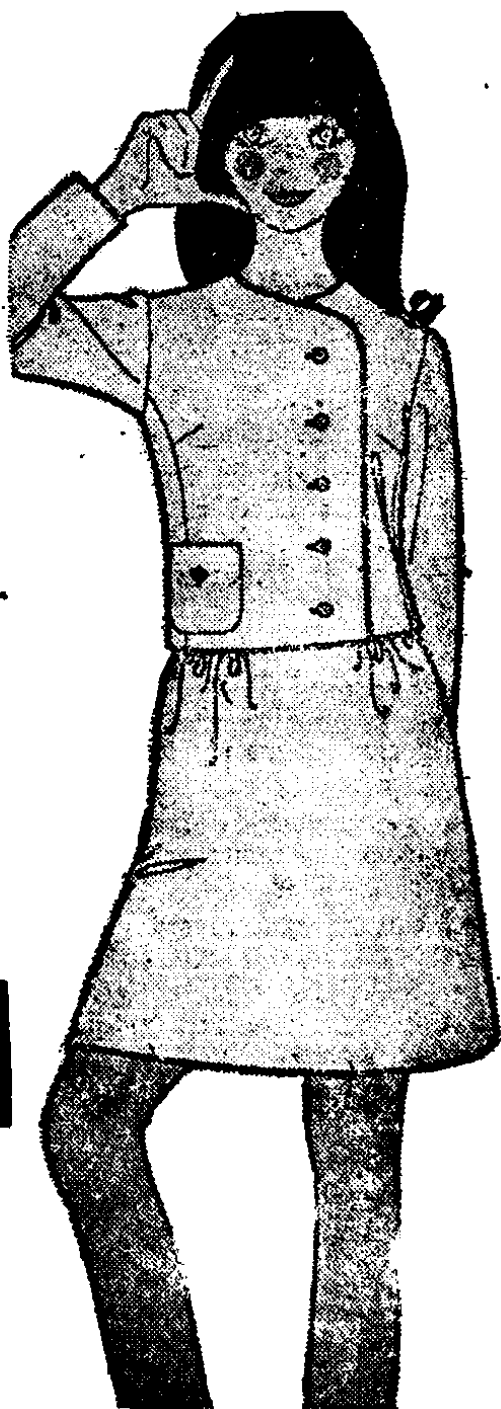
**Savjeti
liječnika i
psihologa**

**Novela, roman,
zanimljivo štivo**

**ukratko: SVE
ŠTO ZANIMA
SUVREMENU
ZENU**

Svijet

**jugoslaven-
ska ženska
revija**

vođu... očekujući da će nešto reći, nešto poduzeti.

Međutim, on je šutio i zurio u njih. Napokon se trgnuo i pogledao revolver, koji je još uvijek držao u ruci. Lice mu je bilo blijedo poput krede.

— Platit će mi to! Svi će mi to krvavo platiti — prosiktao je.

— Što ćemo imati od toga? — obrecne se Jerome. — Snovi o sto tisuća dolara su se rasplinuli. Nasamarili su nas! Kao najgore budale... — Od silnog bijesa nije mogao ni govoriti.

— Pogledaj gdje su, Jerome! — naredi Ed. — Moramo ih uhvatiti!

— Ni ne pomišljam da ih tražim! — odbrusi Jerome. — Što me briga za tog balavog šerifa! Hoću novac! Novac, razumiješ li? Hoću svoj dio od sto tisuća dolara!

— Uzmi ga!

Jeromeovo lice se smračilo. Stisnuo je šake, tako da su mu članci pobijelili i odgovorio:

— Ti si vođa. Tu si da bi izdao naređenja! Govori! Moramo pronaći taj novac! Bilo kako! Što nas se tiče šerif? Misliš li da nosi novac u džepu? Ili da ga Ann Noels ima?

— Želim sve koji su me nasamarili vidjeti mrtve pred svojim nogama — odgovori Hoover čudno mirno. — A s ovo dvoje ću započeti. Potraži ih! To je zapovijed!

Nekoliko trenutaka Jerome ga je zapanjeno promatrao. Gnjev u njemu je rastao.

— Potraži ih sam! — vikne prkosno — a ja ću tražiti novac!

Hooverov pogled bio je ledeno hladan. Pokušao je podići revolver, ali je mladić bio brži i grunuo mu cijev revolvera u trbuh.

— Od mržnje nećemo imati ništa! Hoćemo novac! Barem ja ga hoću i povest ću sa sobom sve koji tako misle. Možeš i ti s nama.

— Prvo ćemo uhvatiti šerifa. — Hoover je netremice gledao u Jeromeov revolver.

— To je besmisleno. Tako nepotrebno gubimo vrijeme — dobaci Buck. — Možda Jube nije ni znao što prevozi.

— Neka nam to sam kaže — prosikće Hoover.

— Mene to ne zanima — Odvrati Buck. — Odlazim s Jeromeom. Novac mi je draži od riječi.

— Ede, ja sam uz tebe — javi se Pitt.

— Tko još? — Jerome podrugljivo pogleda oko sebe. Sandy se progura naprijed.

— I ja ostajem sa šefom. Možda će nam šerif uistinu reći gdje je novac.

Jerome još jednom zaokruži pogledom.

— Još netko?

Nitko se više nije javio. Jerome spusti revolver i povuče se korak unazad.

— Dobar lov, Ede! — naceri se prezrivo.

— Zar sam to zaslužio? — procijedi Hoover kroz zube.

— Možeš nam se pridružiti — odvrati Jerome hladno. — I ti i ostali. Kako god želiš.

— Neka te đavo nosi! — zaurla Hoover.

— Na konje momci! — Jerome podigne ruku na pozdrav i okrene se prema ostalima. — Moramo požuriti!

Zavlada metež. Pijesak je škripao ispod čizama. Odmetnici požure pre-

ma kolima. Trenutak kasnije sve je i opet bilo mirno... samo se čuo topot kopita, koji se brzo udaljavao. Na čistini su ostala samo kola s prtljagom Ann Noels, četvorica muškaraca i tri otvorena sanduka puna kamenja.

— Vi ste mi uvijek bili najvjerniji — Hoover je teško disao, i s mukom se osmjehivao. — Neću vam to nikada zaboraviti. Kunem vam se! Pitte, dovedi konje. Na onoj razi Logan i Ann nisu mogli daleko stići.

Dok je Pitt pošao po konje, Hoover, Sandy i Fisher potrčaše do kraja kotline. No, pronašli su samo Jubeova riđana. Kad ih je ugledao, podigao je glavu i raširio nozdrve, ali ga odmethici nisu ni pogledali. Pogledi su im bili uprti u liticu.

— Lud je! — Fisher se iscerio. — Ne mogu vjerovati da se sa ženom uzverao do gore.

— Mali je hrabar, ali siguran sam da nije daleko odmakao — reče Ed. — Vjerojatno mora nositi Ann.

Pitt, koji je doveo konje, pogleda visoku liticu i strmu, šumom obraslu kosinu, iznad nje i usklikne:

— Do vraga, zar su doista gore?

— Tu su tragovi! — odgovori Sandy. — Treba samo malo pažljivije pogledati.

Ostavili su puške u sedlima i, naoružani samo revolverima, počeli se uspinjati. Ubrzo su stigli na vrh i puzali kosinom; Hoover ih je vodio po Loganovu i Anninom tragu.

Na pola kosine stali su da predahnu, ali samo načas.

— Još malo i naši su! — siktao je Hoover pun mržnje. — Kladim se da još uvijek sjede gore i odmaraju se, jer Ann Noels ne može dalje.

IX

Vozari su ispričali da su ih odmetnici u brdima zaustavili, pretražili i njih i kočiju i premlatili ih kad ništa nisu našli.

Oblasni šerif, Westmoore i ljudi iz njihove pratnje pažljivo su ih slušali. Owen ih je upitao znaju li što o Jubeu Loganu. Nisu mu mogli mnogo reći. Znali su jedino da je s lakim kolima i nekom ženom prije njih krenuo iz klanca Monarch.

— Adios! — Owen mahne rukom. — Krenite dalje!

— Idemo u Sargent — odgovori vozar i prihvati uzde šestoroprega. — Možemo li tamo uzeti putnike?

Cijelim putem vozimo praznu kočiju.

— Putnike! — Westmoore iskrivi lice u grimasu. — Tamo možete pokupiti samo zečeve! I to koliko god hoćete!

Vozari su se nasmijali, ne shvaćajući o čemu govori. Ošinuli su konje i kočija je ubrzo nestala u oblaku prašine.

Oblasni šerif namrgođeno je pogledao Westmoorea.

— Tako prevoziti novac najluđa je zamisao za koju sam ikada čuo.

— Još je gore to što se o svemu dogovore, a nama, gradskim šerifi-

ma, naprosto natrpaju odgovornost na vrat — odgovori Westmoore. — Ne mogu, zapravo, zamjeriti ni jednom čovjeku koji s tim nije htio imati posla, ali ne sviđa mi se što su Jubea ostavili posve samog.

— Sada vjerojatno više nije sam — progundā oblasni šerif.

— Hoćemo li ostati uz cestu ili ćemo poći u brda? — upita Westmoore.

— Bolje je da ostanemo na cesti. Mislim da tu imamo više izgleda. Jube će se probiti do ceste, ako...

— Da — prekine ga Westmoore i dovrši rečenicu: — ako je uspio. Međutim, sumnjam da će mu to uspjeti. Morao bi imati vraški mnogo sreće; o tome više ovisi nego o njegovoj sposobnosti.

Bilo je već podne i sunce je nemilosrdno palilo.

Otprilike nakon pola sata ponovo se začuo zvuk kola. Bili su uvjereni da su to ili teretna kola ili kola kakvog farmera, pa su se nemalo iznenadili kad je pred njima iz oblaka prašine izronila poštanska kočija s osmoropregom. Povukli su se uz rub ceste i zaustavili.

— Ili ih goni vrag ili Ed Hoover — dobaci jedan od ljudi iz pratnje.

— Hoover sada traži plijen koji mu se mnogo bolje isplati od pljačke obične kočije — odgovori Westmoore.

Kočija im je jurila u susret punom brzinom. Oblasni šerif podigne ruku iznad očiju da bi bolje vidio. Naprijed su, kao i uvijek, bila dva vozara, ali na krovu je ležao još jedan muškarac. Dok je kočija prolazila pored njega, primijeti da je prostor za putnike pun ljudi.

Stotinjak metara od njih kočnice su iznenada zaškripjele i kočija se zaustavila. Kad se prašina slegla, Owen primijeti da im vozari domahuju. Okrenuo je konja i pojahao prema njima. Westmoore ga je slijedio.

Kroz prozor kočije izviri muškarac s crnim cilindrom i srdačno doviknu:

— Zdravo, šerife! Možete li nam reći kako je daleko odmakla redovna kočija?

Šerifu se čovjek sa šeširom učinio poznat, ali se nikako nije mogao sjetiti gdje ga je vidio.

— Prošla je ovuda otprilike prije sat vremena. Stići ćete je u Sargentu. Tamo stoji pola sata.

— Rekao sam vam da prebrzo vozite. — Muškarac s cilindrom pogleda prema vozarima.

Šerif pritjera konja bliže kočiji i proviri u prostor za putnike. Na klupicama je sjedilo osam naoružanih ljudi, s vinčesterkama između koljena. Izbočine na njihovim kaputima pokazivale su da svaki ima i po dva revolvera.

Na podu kočije, između klupa, ležao je uzak, dugački sanduk, na kojem je svaki od ljudi držao barem jednu nogu.

Muškarac sa cilindrom primijeti šerifov pogled, namignu mu pa upita:

— Ima li kakvog traga odmetnicima?

Šerifa je obuzela čudna slutnja.

— Tko ste vi? — upita.

— Eyerly, iz Pinkertonove agencije — predstavio se. — Mi smo oni koji zapravo prevozimo novac za rudnike na zapadu. Kako ide? Jesu li već napali kočiju?

Oblasni šerif gledao ga je otvore-
nih usta.

— Prokletstvo, zar je to stvarno
istina? — razbjesnio se Westmoore.

— Otpratite nas dio puta. —
Eyerly kimne glavom. — Redovna
kočija vozi sanduk s kamenjem.

— Te sanduke, Eyerly — oblasni
šerif pocrveni od bijesa — ta tri
prokleta sanduka... prevozi Jube
Logan ovog časa sam kroz planinu,
a cijela družba Eda Hoovera mu je
za petama! Je li vam to jasno?

— Oh, upravo smo tako to i zami-
slili! — Eyerly je bio ugodno iznena-
đen. — Slušajte, šerife! Taj se čov-
jek mora postarati da odmetnike
zadrži još neko vrijeme. Naprijed,
Jack — doviknuo je vozaru. — Sve
se odvija točno kao što je zamišlje-
no. Potjeraj brže!

— Naš čovjek je možda već i
mrtav! — uzviknu bijesno Westmoore.

Ali, to Eyerly više nije čuo. Kola
su naglo krenula i on je doslovce
uletio u prostor za putnike.

Oblak prašine i pijeska obavio je
jahače na rubu ceste. Westmoore je
prešao rukom preko lica. Šerif je
teško disao. Bijesno i razočarano
gledali su za kolima.

— Neka ih đavo odnese! — hu-
knu Westmoore.

Oblasni šerif okrene konja i za-
mišljeno pogleda prema brdima.

— Nadajmo se da će im ostaviti
sanduke prije nego što mu skinu
glavu zbog gomile kamenja. Ne
mogu shvatiti takvu podlost!

— Jube se mora pobrinuti da
zadrži zlikovce još neko vrijeme! —
zagrmio je Westmoore. — Jesi li to
čuo, Owene?

— Da, čuo sam. — Šerif podbode
konja. — Pobrinimo se barem za Ju-
bea. Tri sanduka kamenja! I zbog
toga momci poput Jubea riskiraju
glavu. Neka sve ide do vraga!

— Prokleti Hoover! — Westmoore
se zamislio. — Jadno je to da se
moramo služiti takvim trikovima
da bi se sanduk zlata sigurno preve-
zao tamo kamo treba.

— Većina ljudi se isprikom izvla-
či iz neprilike. Ti se isprikom uvla-
čiš u nju — nasmije se šerif mrač-
no. — Ako Jube bude ubijen, ispri-
ka za to bit će samo tri sanduka
kamenja i ništa više.

Ljudi iz pratnje počeli su odjed-
nom divlje mahati i vikati. Šerif i
Westmoore podigoše glave. Iz dalji-
ne prema njima je bjesomučno juri-
la skupina jahača. Podbali su konje
i pojurili naprijed, prama ostalima.

— Ed Hoover! — uzviknu jedan
od ljudi.

Sjašite i u zaklon! — Brzo! —
uzviknu šerif.

Bila je to Jeromeova skupina, a on
je prekasno shvatio, tko su jahači
uz cestu. Naredio je ljudima da i
oni sjašu.

Pucnji zaore zrakom.

Jedan je zlikovac odmah pogo-
đen. Oblasni šerif i Westmoore sva-
ki s dijelom ljudi krenuli su s raz-
nih strana i tako zatvorili krug oko
odmetnika. Westmoore, onako ma-
len i debeo, pojurio je poput strije-
le preko ceste i Jeromeovim ljudi-
ma presjekao put do konja, pa glas-
nim povicima otjerao životinje pre-
ma šumi.

Za Jeromeove ljude bio je to po-
četak kraja.

Vruće podnevno sunce uspavalo je Jubea. Ali, nije dugo spavao. U blizini je nešto zašuškalo i mladić skoči na noge. U hipu se razbudio.

Četvorica odmetnika izašla je iz šume.

I Ann je ustala, ali Jube pokretom ruke pokaže neka se sagne.

— Tiho! — šapnuo je i napeo vinčesterku.

Učinio je to polako, da puška ne bi škljocnula i odala razbojnicima gdje se nalaze.

Odmetnici su pretraživali zemlju, ne bi li otkrili njihove tragove. Išli su pravo prema njima.

Jube se sagnuo, uhvatio Ann za ruku i povukao je iza grma.

— Samo su četvorica — šapnuo je. — Budi mirna. Proći će pored nas.

Ann se uplašeno privila uz njega.

Napredovali su brzo i nečujno, a onda se začuju glasovi. Izgledalo je da se ne mogu dogovoriti u kojem smjeru bi krenuli.

Trenutak kasnije jedan od njih iznenađeno uzvikne i pokaže na zemlju nedaleko grma iza kojeg su se Ann i Jube sakrili.

Mladićev pogled pređe preko tla. Na pješčanoj površini, širokoj jedva nekoliko koraka, jasno su se vidjeli otisci njegovih čizama. Odložio je pušku i izvukao revolver. Ustao je, pokazujući drugom rukom Ann da se ne miče.

Hoover se nacerio kad ga je spazio.

— Znao sam da ću te ščepati, Logane!

— Ann je ovdje. Ona sa svim ovim nema ništa. Netko od vas mogao bi je pogoditi. Pustite je da ode.

— Neka ostane gdje je — dreknuo je Hoover.

Jube iskoči iz grma i upita:

— Dakle, Hoovere, što hoćeš!

— Gdje je novac?

— Dolje, u kolima! Zar vam nije dovoljno?

— Kamenje! — izdere se Hoover.

— U sanducima je kamenje.

— Kamenje? — Jube ga preneraženo pogleda.

Razbojnici su stajali jedan pored drugoga spremni za borbu. Jube nije shvaćao zašto se još uvijek služe trikovima.

— Da, samo kamenje! — grmio je Hoover. — Gdje je novac? Kako i kada se prevozi? Odgovori! Samo ćeš tako iznijeti živu glavu odavde.

Za Jubea je novac bio izgubljen. Trebalo je spasiti goli život, svoj i Annin. Nema više o čemu razgovarati. Postoji samo borba, na život i smrt. A on je želio živjeti.

Povukao je revolver i bacio se na zemlju. Sva četvorica su zapucala u isto vrijeme i plegli po zemlji.

Jube se otkotrljao u udubljenje iza obližnjeg grma i podigao glavu. Ali, protivnici su iščezli. Zaustavio je dah i oslušnuo; nadao se da će se na bilo koji način odati.

— Reci, gdje je novac! — zaurlao je Hoover i ustao.

Jube je htio opaliti, ali je Ed gledao u suprotnom smjeru. Htio ga je pozvati, ali je Hoover istog časa ponovo nestao.

Iza drugog grma, pokrivenog crvenim cvjetovima, nešto se micalo. Ugledao je dio kaputa i potegao obarač. Prebrzo! Kad je htio ponovo pucati, vidio je da čovjek iz njemu nepoznatih razloga bježi.

Hitac je ostalima otkrio gdje se nalazi. Pucnji su zapraštali i meci zafijukali oko Jubeove glave. Podigao se i ponovo čučnuo. Tada je prvi put primijetio Ann, koja je napola uspravljena stajala iza grma i davala znakove.

Jube joj mahne neka ostane u zaklonu i ponovo se okrene protivnicima. Još je jedan počeo bježati. Jube nije znao što se događa, ali je pretpostavljao da ga pokušavaju opkoliti.

Bio je u pravu. Hoover je dolazio s desne, a njegov drug s lijeve strane. Jube se sagne naglo odskoči do slijedećeg grma i u istom trenutku opali. Odmetnik s lijeva poskoči, padne i ostane nepomičan.

Preostao je još samo Hoover, koji je sada jurio prema njemu. Jube nanišani, a onda spazi Hooverov ukočen pogled.

Cijev odmetnikova revolvera rigala je vatru, ali je pucao u pogrešnom smjeru.

Jube se užasnuto okrenuo, uvjeren da je Ann počela bježati i da su Hooverovi meci njoj namijenjeni. Nije je mogao vidjeti, ali ugledao je skupinu konjanika koja je jahala prema njemu. Odmah je prepoznao oblasnog šerifa i Westmoorea. U slijedećem trenutku bacio se na Hoovera i srušio ga na zemlju.

Jahači su skočili s konja. Mali, debeli Westmoore pritrčao je Jubeu i opipao ga od glave do pete, a Owen se brinuo za Ann.

— Novac je otišao do vraga — prošaptao je Jube jedva čujno. — Ali još ih možemo stići ako požurimo.

— Novac sigurno putuje prema cilju, i to tvojom zaslugom. — West-

mooreov pogled bio je pun suosjećanja. Ono što je pljačkašima palo u ruke bilo je kamenje. Moramo ipak dolje, zbog kola. Sanduke s kamenjem ćemo ostaviti gdje jesu.

Jube se zbunjeno osvrtao. Oblasni šerif i Ann su mu prišli i Jubeovo lice se razvedrilo.

— Nemoj samo iskočiti iz kože — nasmijao se šerif. — Ljudi nisu znali na koji bi se način drugačije osigurali protiv Hoovera, ali zato smo uspjeli pohvatati cijelu družbu.

Westmoore je potvrdno kimao glavom. Dvojica iz šerifove pratnje odvodila su Hoovera.

— Što je s ocem? — upita Jube i pogleda Ann.

— Tvoj je otac htio sam zaustaviti Hoovera — odgovori oblasni šerif — i sada leži na ranču Whitewater. Proći će nekoliko tjedana prije nego što bude ponovo mogao u sedlo. Prilično je ozbiljno ranjen, ali je najgore već prošlo.

Jube se okrenuo, prišao Ann i uhvatio je za ruku. — Dođi! On nas čeka!

...

Bilo je kasno ljeto i od okršaja s Hooverovom družbom prošlo je dva mjeseca.

Jube je jahao prema ranču. Njegov je otac čučao pored ograde i pribijao nove grede. Kad je ugledao sina, skočio je i potrčao mu u susret.

— Gdje si tako dugo? — uzviknu Sam. — Ne znam kad si posljednji puta bio u nas. Ann je danas posebno za tebe ispekla savijaču od jabuka. To si znao, zar ne?

Pošli su prema kući. Ann je čula glasove i izašla na trijem.

— Jube! — obradovala se i do-
mahnula mu. — Požuri, inače će se
savijača potpuno ohladiti!

— Evo me, dolazim!

Sam je ponosno promatrao sina.
Ipak, nešto ga je brinulo. Uhvatio
ga je za rame i za trenutak zastao.

— Prošle nedjelje Ann i ja smo
se vjenčali — reče promuklim gla-
som. — Mislim da ti dugujem objaš-
njenje.

— Ne, oče! — Jube odmahne gla-
vom. — Ništa mi ne trabaš objaš-
njavati. Ann i ja prošli smo zajedno
dug i opasan put. Ann je divna
žena i vjerujem da ćete biti sretni.
Kako se snalazi ovdje? Nedostaje li
joj grad?

— Sve je u najboljem redu, sine.
— Sam je ganuto kimnuo glavom.

— Onda o tome više ne trebamo
razgovarati — reče mladić i zagrli
oca.

Zagrljeni, uđoše u kuću.

— Savijača od jabuka... potpuno
će se ohladiti — prekorila ih je
Ann nježno.

Otac i sin sjeli su za sto i prionu-
li jelu. Ann ih je zadovoljno proma-
trala. Jube podigne glavu i upitno
je pogleda.

— Zašto ne jedeš s nama?

— Volim pripremati hranu, ali se
počinjem debljati, a to me ne vese-
li.

— Ništa joj više ne pristaje —
dobaci Sam. — Morat ćemo u grad
po nove haljine. Tako ti je to, oženi
se i nikad više nećeš imati mira.
Nije li tako, Ann? — okrene se pre-
ma njoj i nježno je pogleda.

Jube je lako pocrvenio.

— Čula sam da si u posljednje
vrijeme na Millerovom ranču —
dobaci Ann i značajno namigne. —
Ako se i Nelly moja savijača tako
svidi kao tebi, možeš je jednom do-
vesti k nama.

Jube je u neprilici gledao u ta-
njur.

— Siguran sam da će i njoj prija-
ti — promrmrljao je, crven kao rak.

— Jube, — Sam je pažljivo pro-
matrao sina — izrastao si u pravog
muškarca!

— Same — uplete se Ann — ju-
čer je kroz Sargent prošla kočija s
pošiljkom novca na zapad. Zamisli,
vozar nije imao ni pušku!

— Da — otac je s ponosom u oči-
ma gledao Jubea — to sam ti zabo-
ravio reći. To je tvoja zasluga,
momče.

— Razgovarajmo radije o Nelly
Miller — prekine ga Jube. Nije vo-
lio da ga hvale.

Sam je značajno pogledao ženu.

— Kuća je premala — reče.

— Sagradi veću, Same!

Otac ustane i stavi ruku sinu na
rame.

Mislio sam već o tome i oborio
gore u šumi dovoljno stabala. Može-
mo već sutra početi. Trebat će do-
bro prionuti poslu.

Sve troje izađe pred kuću, da bi
odredili mjesto na kojem će podići
novu, veću kuću.

Nad malom dolinom vladao je
mir, toliko dugo željeni mir.

KRAJ

DOSAD IZAŠLI ROMANI NOVE SERIJE »LASO«

1. L. B. Patten: POSLJEDNJA ETAPA
2. H. S. Sharon: POBUNJENICI
3. M. Arroyo: DONOVAN DVAPUT UMIRE
4. R. Uhman: U OBRUČU SMRTI
5. R. Uhman: NASLJEDE NASILJA
6. L. L'Amour: SHALAKO
7. C. Fisher: ZAMKA U PRERIJI
8. R. W. Krepps: DILIZANSA ZA ZAPAD
9. G. D. Shirreffs: DO PAKLA I NATRAG
10. M. Nichols: JAHACI SATANE
11. L. L'Amour: SKROVIŠTE OSVETNIKA
12. S. F. Scott: ZARIŠTE MRŽNJE
13. P. Hangster: LIJEČNIK S KOLTOM
14. P. Hangster: PUCAJ ILI UMRI
15. P. Hangster: ZALUTALI METAK
16. U. H. Wilken: HITAC U ZORU
17. U. H. Wilken: SUSRET NA RIJECI
18. S. F. Scott: NOĆ STRAHA
19. U. H. Wilken: STOTINU DOLARA ZA BANTOCKA
20. J. F. Beck: ZVIJEZDU TREBA ZARADITI
21. L. Martin: ČOVJEK ZVAN TORNADO
22. M. Nichols: LOV NA WILMORA
23. E. M. Rhodes: PROŠAO JE OVUDA ...
24. W. C. Macdonald: PETORICA ZA WALCKOTTA
25. W. O'Connor: JUBEJEVA ZAKLETVA
26. L. L'Amour: PAKAO PAPAGA
27. H. S. Sharon: KAD JE DOŠLA MEČAVA
28. J. Kirby: OPASAN POKLON
29. L. B. Patten: PUSTINJA KOJA UBIJA
30. H. S. Sharon: PROKLETI RANCI
31. V. D. Overholser: IZGUBLJENO POVJERENJE
32. W. O'Connor: ZAMKA ZA KRADLJIVCE STOKE
33. R. Beakson: POMAHNITALI RANČER
34. D. J. Stevens: NOĆ OBRACUNA
35. L. L'Amour: UKROČENA ZEMLJA
36. W. R. Cox: DJEVOJKA S ISTOKA
37. H. S. Sharon: CRNI ORAO
38. Tom West: SAMO MOJ PISTOLJ
39. Scott F. Scott: ALABAMA
40. H. S. Sharon: PODVALA BILLA JACKSONA
41. Louis L'Amour: BEZDUŠNI VODIC
42. W. O'Connor: OPASNI DOŠLJAK
43. W. O'Connor: OSAMLJENI ŠERIF

U PRIPREMI:

44. U. H. Wilken: PROKLETI ŽIVOT

S KOMPLETOM »FOKUSA«...

fokus broj 4 cijena 2d
DOGABAJI KOJI SU OSVOJILI SVIJET

...NA GODISNJI OD MOR!